

# እውነተኛ ሁን

1ኛ የሐንስ መልእክት

ፍቅርና ትክክለኛ አኗኗር በማይታወቁበት ዘመን፣ ጭንብልህን  
አውልቀህ ጣልና በእነዚህ ነገሮች ላይ እውነተኛ አመለካከት ያዝ!

ጽሑፍ፡- በዋረን ደብልዩ ዌርዝሊ

ትርጉም፡- በግርማዊ

እርማት፡- በዓለማየሁ ማሞ

Copyright © 1996 by SIM, Addis Ababa, Ethiopia. Originally published in English under the title of BE REAL. Copyright © 1988 by SP Publications, Inc., Wheaton, Illinois USA. All rights reserved.

## ማውጫ

### መግቢያ

1. እውነት ነው!.....1  
1ኛ ዮሐንስ 1:1-4
2. ቃላችንና አካሄዳችን .....16  
1ኛ ዮሐንስ 1:5-2:6
3. አዲስና አሮጌ .....31  
1ኛ ዮሐንስ 2:7-11
4. እግዚአብሔር የሚጠላው ፍቅር .....46  
1ኛ ዮሐንስ 2:12-17
5. እውነት ወይም ከእውነት የመራቅ ውጤቶች.....61  
1ኛ ዮሐንስ 2:18-19
6. ግብዞች .....76  
1ኛ ዮሐንስ 3:1-10
7. ማፍቀር ወይስ መሞት.....91  
1ኛ ዮሐንስ 3:11-24
8. የጠለቀ ፍቅር .....106  
1ኛ ዮሐንስ 4:7-16
9. ውደድ፣ አክብር፣ ታዘዝ .....121  
1ኛ ዮሐንስ 4:17-5:5
10. በእርግጠኛነት የምታውቀው ነገር ምንድን ነው? .....137  
1ኛ ዮሐንስ 5:6-21

## መግቢያ

ዋረን ዌርዝቢ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ያካተቱአቸው ቁም ነገሮች ሁሉ ወዳጆቻቸው የሚያስታውሱአቸውና የሚያደንቁላቸው ናቸው። ዌርዝቢ በቃላት አመራረጥ የታወቁ በመሆናቸው፤ በዚህ መጽሐፍቸው ቅር እንደማያሰኙህ እርግጠኛ ነኝ። በመሆኑም፤ የአገላለጽ አድማሱን ለማስፋት ለሚሻ ሰው ሁሉ የልብ እርካታ የሚሰጡትን መንገዶች ይጠቀማሉ።

ዌርዝቢ ምሳሌያዊ አነጋገሮችንና አንዳንድ ጊዜም ቀልዶችን መጠቀም ይወዳሉ። ይህም ራሱን ጨምሮ በሰው ላይ ፈገግ ለማለት የሚችል ሰው እንደማይከፋ የሚገልጸውን አባባል በማመናቸውም ሳይሆን አይቀርም።

ዌርዝቢን የሚያውቁአቸው ሰዎች አድማጮቻቸውንና አንባቢዎቻቸውን በቀጥታ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር ከማገጣጠም እንደማይመለሱ ይረዳሉ። ይህ የመጀመሪያና የመጨረሻ ነጥባቸው ሲሆን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ የተሰጡ መሆናቸውን እንገነዘባለን። ከቶውንም ይህንን እንድትረሳ አይፈልጉም።

የዌርዝቢ ጽሑፎች ሐዋርያው ጳውሎስ ለዝማሬና ለምስጋና እንዲውል ያሰበውን ቁም-ነገር ያጠናክራሉ፤ «በመንፈስ እጸልያለሁ በአእምሮም ደግሞ እጸልያለሁ፤ በመንፈስ እዘምራለሁ በአእምሮም ደግሞ እዘምራለሁ» (1ኛ ቆሮ. 14:15)።

በመሆኑም፤ የእኚህ ሰው ጽሑፎች ይባርኩሃል። ከገጽ ወደ ገጽ እየተሻገርህ ስታነብ በልብህና በሕሊናህ የእግዚአብሔርን መንፈስ ዳሰሳ ትለማመዳለህ፤ እንዲሁም ደግሞ ታሰሳስላለህ! ይህ እሽግና ቀድሞውኑ የተብላላ ሃይማኖታዊ ምግብ አይደለም፤ ይልቁንም በግልጽ የተብራራና በታማኝነት ከሕይወት ጋር የተዛመደ የመጽሐፍ ቅዱስ እውነት ነው። እናም አንብበው...ራስህን ወደ በረከት ምራ፤ በዚህም እውነተኛነትን አትርፍ!

ሮበርት ኤ. ኩክ

የቀድሞው የኪንግስ ኮሎጅ ፕሬዚዳንት፤

ኒውዮርክ።

## እውነት ነው!

1ኛ ዮሐንስ 1:1-4

«ከዕለታት አንድ ቀን...»

እነዚህ ቃላት ምን ያህል አስደሳች እንደነበሩ ታስታውሳለህ? እነርሱ የልጅነትን ችግሮች ሁሉ እንድትዘነጋ ወደ ረዳህ የህልም ዓለም የመሩህ ክፍት በሮች ነበሩ።

ከዚያም ሁኔታው ከመቅጽበት ተለውጦ፤ «ከዕለታት አንድ ቀን...» የሕፃናት ጨዋታ ሆነ። እናም ሕይወት የጦር ዐውድማ እንጂ የኳስ ሜዳ እንዳልሆነችና የተረት አባት ታሪኮች ከእንግዲህ ጣዕም እንደማይሰጡ ተረዳህ።

ለእውነተኛ ነገር የሚደረገው ፍለጋ አዲስ አይደለም። ከታሪክ ጅማራ አንሥቶ እንደ ቀጠለ ነው። ሰዎች ከሀብት፣ ከምቶች፣ ከወረራ፣ ከሥልጣን፣ ከትምህርትና ከሃይማኖትም ሳይቀር እውነታንና እርካታን ሲሹ ቆይተዋል።

እነዚህ ነገሮች በራሳቸው ከቆዩንም ሊያረኩ አይችሉም እንጂ ከፋት የለባቸውም። አንድን እውነተኛ ነገር መፈለግና አንድን እውነተኛ ነገር ማግኘት ሁለት በጣም የተለያዩ ነገሮች ናቸው። በትርዒት ማሳያ ስፍራ ከረሜላ እንደሚያሳምጥ ልጅ አንድን እውነተኛ ነገር የሚፈልጉ አያሌ ሰዎች ባዶአቸውን ይቀራሉ። ውድ ዘመናቸውን በከንቱ የእውነታ መተኪያዎች ላይ ያሳልፋሉ።

የሐዋርያው ዮሐንስ የመጀመሪያው መልእክት የሚገኘው ከዚህ አሳብ ጋር ነው። ከብዙ ምእተ ዓመታት በፊት የተጻፈው ይኸው መጽሐፍ ለሁልጊዜም ከሚዛመደው ጭብጥ ላይ ተንተርሶአል፤ ይኸውም «እውነተኛ የሆነ ሕይወት» የሚል ነው።

ሐዋርያው ዮሐንስ አርኪው እውነታ የሚገኘው በነገሮች ወይም በምቶች ሳይሆን፣ የእግዚአብሔር ልጅ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ አካላዊ ህልውና እንደሆነ ተረድቶ ነበር። ምንም ጊዜ ሳያባክን በመጽሐፉ የመጀመሪያ አንቀጽ ስለዚህ «ሕያው እውነታ» ይነግረናል።

1ኛ ዮሐንስ 1:1-4ን ስታነብብ ሦስት ከባድ አሳቦችን ስለ እውነተኛ ሕይወት ትማራለህ።

# 1. ይህ ሕይወት ተገልጦአል

የዮሐንስን መልእክት በምታነብበት ጊዜ፤ አንዳንድ ቃላትን ለመጠቀም እንደሚመርጥ ትረዳለህ፤ ከነዚህም ተወዳጅ ቃላቱ አንዱ «መገለጥ» የሚለው ነው «ሕይወትም ተገለጠ» (ቁጥር 2)። ፈልገን እናገኘው ዘንድ ይህ ሕይወት አልተሰወረም። ይልቁንም፤ በይፋ የተገለጠ ነው።

አንተ አምላክ ብትሆን ራስህን ለሰዎች የምትገልጸው እንዴት ነበር? ይደሰቱበት ዘንድ ስለምትፈልገው ሕይወት የምትነግራቸውና ይህንንም ሕይወት የምትሰጣቸው እንዴት ይሆን ነበር?

እግዚአብሔር ራሱን በፍጥረት ውስጥ ገልጦአል (ሮሜ. 1:20)፤ ይሁንና፤ ፍጥረት ብቻውን የእግዚአብሔርን ፍቅር ታሪክ አይነግረንም። እንዲሁም እግዚአብሔር ራሱን በቃሉ ማለትም በመጽሐፍ ቅዱስ አማካኝነት ይበልጥ በሙላት ገልጦአል። ይህም ሆኖ፤ የእግዚአብሔር የመጨረሻውና የተሟላው መገለጥ የተሰጠው በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት ነው። ኢየሱስ፤ «እኔን ያየ አብን አይቶአል» ብሏል (ዮሐ. 14:9)።

ኢየሱስ የእግዚአብሔር የራሱ መገለጥ ስለሆነ፤ «የሕይወት ቃል» የሚል በጣም የተለየ ስም አለው (1ኛ ዮሐ. 1:1)።

የዮሐንስም ወንጌል የሚጀምረው በዚሁ ቃል ነው፤ «በመጀመሪያው ቃል ነበረ፤ ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ፤ ቃልም እግዚአብሔር ነበረ» (ዮሐ. 1:1)።

ኢየሱስ ክርስቶስ ይህንን ስም የተቀበለው ለምንድን ነው? ምክንያቱም ክርስቶስ ለእኛ ቃላችን ለሌሎች ሰዎች እንደሆነው ያህል ነው። ቃላችን ስለምናስበው ነገርና ስለሚሰማን ስሜት ለሌሎች ይገልጣል። ክርስቶስም የእግዚአብሔርን ልብና አላብ ይገልጥልናል። እርሱ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ሕያው የመገናኛ መንገድ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስን ማወቅ እግዚአብሔርን ማወቅ ነው።

ዮሐንስ ኢየሱስን ሲገልጽ ምንም ትክክል ያልሆነ ማስረጃ አላቀረበም። ኢየሱስ የአብ ማለትም የእግዚአብሔር ልጅ ነው (1ኛ ዮሐ. 1:3)። ዮሐንስ በመልእክቱ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ውሸተኛ ወሬ የሚያቀብሉትን የሐሰት አስተማሪዎች እንዳንሰማ በአያሌው ያስጠነቅቀናል። «ክርስቶስ አይደለም ብሎ ኢየሱስን ከሚክድ በቀር ውሸተኛው ማንነው?» (2:22)። «ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደመጣ የሚታመን መንፈስ ሁሉ ከእግዚአብሔር ነው። ኢየሱስ ክርስቶስም በሥጋ እንደመጣ የማይታመን መንፈስ ሁሉ ከእግዚአብሔር

አይደለም» (4:2÷3)። አንድ ሰው ስለ ኢየሱስ የተሳሳተ አሳብ ካለው፤ ስለ እግዚአብሔም የተሳሳተ አሳብ ይኖረዋል፤ ምክንያቱም ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር ለሰዎች የሰጠው የመጨረሻውና የተግላው መገለጥ ነው።

ለምሳሌ ኢየሱስ ሰው እንጂ አምላክ አይደለም የሚሉን አሉ። ዮሐንስ ለእንዲህ ዓይነቶቹ መምህራን ስፍራ የለውም። በዚህ መልእክቱ ውስጥ ከሚያካትታቸው የመጨረሻ ነገሮች አንዱ፤ «እውነተኛም በሆነው በእርሱ አለን፤ እርሱም ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እርሱ እውነተኛ አምላክና የዘላለም ሕይወት ነው» የሚል ነው (5:20)።

የሐሰት ትምህርት አደገኛ እንደመሆኑ፤ ዮሐንስ በሁለተኛው መልእክቱም አማኞች ሐሰተኛ አስተማሪዎችን ወደ ቤታቸው እንዳያስገቡ በማስጠንቀቅ ጽፎአል (2ኛ ዮሐ. ቁጥር 9-10)። የኢየሱስን አምላክነት መካድ ማለት የሐሳዊ-መሢሔን ውሸቶች መከተል እንደሆነም በግልጽ አብራርቶአል (1ኛ ዮሐ. 2:22-23)።

ይህም ብዙዎችን ወዳደናገረው መሠረታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ጭብጥ ማለትም ወደ ሥላሴ ዶክትሪን ይመራናል።

ዮሐንስ በመልእክቱ አብን፤ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን ይጠቅሳል። ለምሳሌ፤ «የእግዚአብሔርን መንፈስ በዚህ ታውቃላችሁ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ እንደመጣ የሚታመን መንፈስ ሁሉ ከእግዚአብሔር ነው» (4:2) ይላል። እዚህ በአንድ ጥቅስ ውስጥ እግዚአብሔር አብ፤ እግዚአብሔር ወልድና እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ተገልጾል። በ4:13-15 ላይም ሦስቱን የሥላሴ አካላት የሚጠቅስ ክፍል ይገኛል።

ሥላሴ በእንግሊዝኛ «ትሪኒቲ» የሚባል ሲሆን፤ ይህም «ትራይ» ሦስት እና «ዩኒቲ» አንድ ከሚሉ ሁለት ቃላት የተገነባ ነው። በመሆኑም ሥላሴ የሦስቱ አንድነት ወይም የአንዱ ሦስትነት ነው ማለት ነው። ምንም እንኳ ይኸው ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተገልጾ ባይገኝም፤ እውነታው ግን እዚያው አለ (ማቴ. 28:19፤ 20፤ ዮሐ. 14:16፤ 17፤ 26፤ 2ኛ ቆሮ. 13:14፤ ኤፌ. 4:4-6)።

ክርስቲያኖች ሦስት አማልክት እንዳሉ አያምኑም። ይልቁንም አንዱ አምላክ በሦስት አካላት ማለትም በአብ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ እንደሚኖር ያምናሉ። እንዲሁም ደግሞ አንዱ አምላክ ራሱን በሦስት የተለያዩ መንገዶች ይገልጻል ብለን አናምንም፤ ይህም እንደ አባት፤ ባል እና ልጅ ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረን እግዚአብሔር አንድ እንደሆነና በሦስት አካላት እንደሚኖር ነው።

አንድ የጾክትሪን መምህር፡ «የሥላሴን ጽነሰ-አሳብ ለማብራራት ብትሞክር አእምሮህን ታጣ ይሆናል። ሥላሴን ለመካድ ብትሞክር ግን ነፍሱህን ልታጣ ትችላለህ» ሲል ገልጾአል። ሐዋርያው ዮሐንስም፡ «ወልድን የሚክድ ሁሉ አብ እንኳ የለውም» ብሏል (1ኛ ዮሐ. 2:23)። ከሥላሴ አካላት አስፈላጊ አይደለም ተብሎ የሚጣል የለም።

ስለ ኢየሱስ ሕይወት ወንጌላት የጻፉአቸውን ዘገባዎች ስታነብ፡ እግዚአብሔር እንድንደሰትበት የሚፈልገውን ግሩም ሕይወት ትመለከታለህ። ይህም ሆኖ፡ ምሳሌአችን የሆነውን ኢየሱስን በመምሰል አይደለም የዚህ ሕይወት ተካፋይ የምንሆነው። ዳሩ ግን ከዚህ የላቀ መንገድ አለ፡-

## 2. ይህ ሕይወት በተግባር የታየ ነው

የዮሐንስን መልእክት አራት የመጀመሪያ ቁጥሮች ደግመህ ብታነብ፡ ሐዋርያው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ግላዊ ግንኙነት እንደነበረው ትገነዘባለህ። ይህ ከሌላ ሰው የተላለፈ ወይም ከመጽሐፍ የተገኘ ትውፊታዊ «ሃይማኖታዊ ልምምድ» አልነበረም! ዮሐንስ ኢየሱስ ክርስቶስን በደንብ በአካል ያውቀው ነበር። እርሱና ሌሎቹ ሐዋርያት ኢየሱስ ሲናገር ሰምተዋል። አብሮአቸው ሲኖር አይተውታል። በጥንቃቄ የመረመሩት ሲሆን፡ ሰውነቱንም ዳስሰው አይተዋል። ኢየሱስ ራዕይ ወይም መንፈስ ሳይሆን፡ በሰብአዊ አካል የተገለጸ እውነተኛ አምላክ እንደሆነ ያውቁ ነበር።

አንድ የ20ኛው ክፍለ-ዘመን ተማሪ እንዲህ ይል ይሆናል፤ «ይህ ማለት እንግዲህ ዮሐንስ ዕድለኛ ነበር ማለት ነው። እርሱ የኖረው ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረ ጊዜ ነው። ኢየሱስን በግል ያውቀው ነበር። እኔ ግን ጊዜው ካለፈ 2000 ዓመታት በኋላ ተወለድሁ።»

ተማሪው የተሳሳተው እዚህ ጋ ነው። ሐዋርያት የሆኑትን እንዲሆኑ ያደርጋቸው ለኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋዊ ሁኔታዎች መቅረባቸው አልነበረም። ይልቁንም መንፈሳዊ ቅርበታቸው ነበር። እንደ ጌታቸውና አዳኛቸው አድርገው እየተመለከቱት ራሳቸውን ለእርሱ ሰጥተው ነበር። ኢየሱስ ለዮሐንስና ለሥራ ጓደኞቹ እውነተኛና አስደሳች የነበረው እርሱን ስላመኑት ነው። በክርስቶስ በማመን የዘላለምን ሕይወት አገኙ!

ዮሐንስ በዚህ መልእክቱ ስድስት ጊዜ «ከእግዚአብሔር የተወለዱ» የሚለውን ሐረግ ይጠቀማል። ይህ ዮሐንስ የፈጠረው ሳይሆን ከኢየሱስ የሰማው ቃል ነው። ኢየሱስ፡ «ሰው ዳግመኛ ካልተወለደ በቀር የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊያይ አይችልም...ከሥጋ የተወለደ

ሥጋ ነው ከመንፈስም የተወለደ መንፈስ ነው። ዳግመኛ ልትወለዱ ያስፈልጋችኋል ስላልሁ አታድንቅ» ብሏል (ዮሐ. 3:3፥ 6፥ 7)። ይህንኑ «እውነተኛ ሕይወት» ልናገኝ የምንችለው ወንጌሉን ከተቀበልን፤ በክርስቶስ ካመንንና በዚህም «ከእግዚአብሔር ከተወለድን» በኋላ ብቻ ነው።

«ክርስቶስ ነው ብሎ በኢየሱስ የሚያምን ሁሉ ከእግዚአብሔር ተወልዶአል» (1ኛ ዮሐ. 5:1)። የዘላለም ሕይወት በሰናይ ምግባራችን የምናገኘው ወይም ከመልካም ባሕርያችን የተነሣ በይገባኛል መብት የምንቀበለው አይደለም። እውነተኛ የሆነው ሕይወት ማለትም የዘላለም ሕይወት ልጁን እንደ አዳኛቸው አድርገው ለሚቀበሉ ሰዎች የተዘጋጀ ነፃ ስጦታ ነው።

ዮሐንስ ወንጌሉን የጻፈው ሰዎች ይህንን ድንቅ ሕይወት እንዴት እንደሚቀበሉ ለመንገር ነው (ዮሐ. 20:31)። የመጀመሪያ መልእክቱን የጻፈው ደግሞ እውን ከእግዚአብሔር መወለዳቸውን እንዴት እንደሚያረጋግጡ ለማስረዳት ነው (1ኛ ዮሐ. 5:9-13)።

አንድ የኮሌጅ ተማሪ ለቤተሰብ ልቅሶ ወደ ሠፈሩ ደርሶ ከተመለሰ በኋላ፤ በአንድ ጊዜ ውጤቱ ሁሉ ያሸቆለቁል ጀመር። አማካሪው የሴት አያቱ ሞት ልጁን እንደጎዳውና በጊዜ ርዝመት ችግሩ እንደሚቃለል ቢያስቡም፤ ውጤቱ ይበልጥ እየከፋ ሄደ። በመጨረሻም፤ ልጁ እውነተኛው ችግር ምን እንደሆነ ገለጠ። በሴት ሳለ የሴት አያቱን አሮጌ መጽሐፍ ቅዱስ አይቶ ነበርና በዚያ ውስጥ በሚገኘው የቤተሰብ ዘገባ ማደጎ ልጅ መሆኑን ተገነዘበ።

«የማን እንደሆንሁ አላውቅም። ከየት እንደመጣሁ አላውቅም!» ሲል ለአማካሪው ገለጸ።

በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ የመሆናችን ዋስትና «ከእግዚአብሔር መወለዳችን» ለሁላችንም እጅግ አስፈላጊ ነገር ነው። የተወሰኑ ባሕርያት ለሁሉም የእግዚአብሔር ልጆች የሚሠሩ ናቸው። ከእግዚአብሔር የተወለደ ሰው የጽድቅ ሕይወት ይኖራል (2:29)። የእግዚአብሔር ልጅ ኃጢአትን አይለማመድም። አንድ አማኝ በአጋጣሚ ኃጢአት ሊሠራ ቢችልም (1:8-2:2)፤ ልማድ አድርጎ አይኖርበትም።

በተጨማሪም፤ የእግዚአብሔር ልጆች እርስ በርሳቸውና ከሰማያዊ አባታቸው ጋር ፍቅር ይኖራቸዋል (4:7፤ 5:1)። ዙሪያቸውን ለከበበው የዓለም ዘይቤ ልባቸውን በፍቅር አይሰጡም (2:15-17)፤ ይህም በመሆኑ ዓለም ይጠላቸዋል (3:13)። በዚህ ዓለም ውጥረቶች

ከመረታትና ሚዛን ከማጣት ይልቅ፤ የእግዚአብሔር ልጆች ዓለምን ያሸንፋሉ (5:4)። ይህም ሌላው እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጆች ምልክት ነው።

ከእግዚአብሔር መወለዳችንን ማወቃችን አስፈላጊ የሚሆነው ለምንድን ነው? ዮሐንስ መልሱን ይሰጠናል። በዚህ ዓለም የእግዚአብሔር ልጆችና የሰይጣን ልጆች የሚባሉ ሁለት ዓይነት ልጆች አሉ (3:10)። «የሰይጣን ልጅ» ማለት በብዙ ኃጢአት እንደሚኖር አድርገህ ልትገምት ትችላለህ! ይህ ግን ሁልጊዜም እውነት ላይሆን ይችላል። የማያምን ሰው «የዲያብሎስ ልጅ» ነው። ይህም ሆኖ ጥሩ ግብር የሞላበት ሕይወት ሊኖረውና ሃይማኖተኛ ሰው ሊሆን ይችላል። ዳሩ ግን «ከእግዚአብሔር ስላልተወለደ» እና በግሉ መንፈሳዊ ሕይወትን ስላልተለማመደ፤ «የሰይጣን ልጅ» ነው።

በዓለማችን ላይ በብዛት የሚገኙ የአስመሳይ ክርስቲያኖች ሁኔታ የውሸት ገንዘብ ዓይነት ነው።

ለምሳሌ በማስመሰል የተሠራ የውሸት ገንዘብ በኪስህ ይዘሃል እንበል። አንተም ገንዘቡ እውነተኛ ገንዘብ መስሎሃል። አንድ ጀሪካን ጋዝ ገዛህበት። የጋዙ ሽያጭ አስተዳዳሪም አንተ የሰጠኸውን ገንዘብ የፍጆታ ዕቃዎችን ለመግዛት ተጠቀመበት። የፍጆታ ዕቃዎች ሻጭ ደግሞ ገንዘቡን ለግርሰሪ ክፍያ አዋለው። የግርሰሪው ባለቤት ያንተን ገንዘብ ከሌሎቹ ጋር አንድ ላይ በማድረግ ወደ ባንክ ቤት ለማስገባት ፈለገ። ገንዘብ ተቀባዩ ግን ገንዘቡ የውሸት እንደሆነ ይነግርዋል።

በማስመሰል የተሠራው ገንዘብ በገበያ ልውውጡ ወቅት አያሌ ጠቀሜታዎችን ሊሰጥ ቢችልም፤ ወደ ባንክ በደረሰ ጊዜ እውነተኛ ማንነቱ ታውቆ ከጥቅም ውጭ ሆኗል።

የአስመሳይ ክርስቲያንም ጉዳይ ይኸው ነው። በዚህ ሕይወት አያሌ ሰናይ ምግባራትን ሊከውን ቢችልም፤ የመጨረሻውን ፍርድ በሚጋፈጥበት ጊዜ መጣሉ የማይቀር ነው። «በዚያን ቀን ብዙዎች፡- ጌታ ሆይ፤ ጌታ ሆይ፤ በስምህ ትንቢት አልተናገርንምን፤ በስምህስ አጋንንትን አላወጣንምን፤ በስምህስ ብዙ ተአምራት አላደረግንምን? ይሉኛል። የዚያን ጊዜም፡- ከቶ አላወቅኋችሁም፤ እናንተ ዓመፀኞች፤ ከእኔ ራቁ ብዬ እመሰክርባቸዋለሁ» (ማቴ. 7:22-23)።

እያንዳንዳችን «እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ ነኝ ወይስ አስመሳይ ክርስቲያን? በእውነት ከእግዚአብሔር ተወልጄአለሁ?» በማለት ራሳችንን ከእውነተኛ ልብ ልንጠይቅ ይገባል።

እስካሁን ይህንን እውነተኛ ሕይወት ማለትም የዘላለም ሕይወት ካላገኘህ አሁኑኑ ልታገኘው ትችላለህ። 1ኛ ዮሐንስ 5:9-15ን በጥንቃቄ አንብብ። እግዚአብሔር በቃሉ ገልጾልሃል። እርሱ የዘላለምን ሕይወት ይሰጥሃል። የተስፋ ቃሉን አምነህ ስጦታውን ተቀበል። «የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» (ሮሜ 10:13)።

«እውነተኛ ስለ ሆነው ሕይወት» ሁለት ነገሮችን አይተናል፡- ይኸውም በኢየሱስ ክርስቶስ እንደተገለጠና አዳኞችን አድርገን እርሱን ስናምን እንደምናገኘው ነው። ይህም ሆኖ፣ ዮሐንስ ገለጻውን ይቀጥላል።

### 3. ይህ ሕይወት ለሌሎች ተዳርሶአል

«ያየነውንና የሰማነውን ለእናንተ ደግሞ እናወራላችኋለን» (1ኛ ዮሐ. 1:3)። ዮሐንስ በአንደኛው ምእተ ዓመት ለነበሩ አንባቢዎች «ለማውራት» እንደረለገ ሁሉ፣ አንተም ይህንን እውነተኛና አስደሳች ሕይወት ከተቀበለህ በኋላ ለሌሎች ለማካፈል ትችላለህ።

አንድ መጋቢ ከተበላጩት ሴት የስልክ ጥሪ ገጠመው፡ «ከቤተ ክርስቲያናችሁ የተሰራጩ አንድ ጽሑፍ አገኘሁ፤ እንደዚህ ሰውን የሚያበላጭ ጽሑፍ በመላካችሁ ተናድጄአለሁ» ስትል ጮኸችበት።

መጋቢውም፡ «ከቤተ ክርስቲያን የተሰራጩው ጽሑፍ እንዲህ ያበላጩሽ ለምንድን ነው?» ሲል ረጋ ብሎ ጠየቃት።

«እናንተ የእኔን ሃይማኖት ለመለወጥ የምትሞክሩበት መብት የላችሁም!» ስትል ነጎድጓድማ ድምፅዋን አስተጋባች። «አንተ ያንተ ሃይማኖት አለህ እኔም የራሴ ሃይማኖት አለኝ፤ እኔ ሃይማኖትህን ለማስለወጥ እየሞከርሁ አይደለም!»

መጋቢውም፡ «ዓላማችን ያንቺን ወይም የማንንም እምነት መለወጥ አይደለም። ዳሩ ግን በክርስቶስ በማመን አዲስና ልዩ ሕይወት ስላገኘን ይህንኑ ለሌሎች ለማካፈል የምንችለውን ሁሉ እናደርጋለን» ሲል አብራራለት።

አንዳንድ ክርስቲያኖችን ጨምሮ ብዙዎች እንደሚያስቡት፡ ምስክርነት መስጠት ማለት በሃይማኖታዊ አመለካከቶችና ልዩነቶች ላይ መሟገት ወይም ቁጭ ብሎ አብያተ ክርስቲያንን ማወዳደር ነው።

ዮሐንስ ያሰበው ይህንን አልነበረም። ዮሐንስ መመስከር ማለት በምንኖረው ሕይወትና በምንናገረው ቃል መንፈሳዊ ገጠመኞቻችንን ለሌሎች ማካፈል እንደሆነ ይነግረናል።

የሐንስ ይህንን መልእክት የጻፈው ክርስቶስን ለእኛ ለማስተዋወቅ ነበር። መልእክቱን በምታነብበት ጊዜ፤ የሐንስ ይህንን ያደረገባቸው አምስት ዓላማዎች እንደነበሩት ትገነዘባለህ፡-

1. ኅብረት እንዲኖረን (1ኛ ዮሐ. 1:3)

በክርስቲያን አነጋገር ይህ «ኅብረት» የሚለው ቃል በጣም አስፈላጊ ነው። ፍችውም «መጋራት» ማለት ነው። ኃጢአተኞች እንደመሆናቸው ሰዎች ከእግዚአብሔር የሚጋሩት ምንም ነገር የላቸውም። እግዚአብሔር ግን ከሰዎች ጋር የሚጋራውን ነገር ለማዘጋጀት በጸጋው ክርስቶስን ላከው። ክርስቶስ የሰውን ሥጋ ለብሶ ሰው ሆነ። ከዚያም ወደ መስቀሉ በመሄድ በዚያው ሰውነት የዓለምን ኃጢአት ተቀበለ (1ኛ ጴጥ. 2:24)። ለኃጢአታችን ዋጋ ስለከፈለ፤ እግዚአብሔር ይቅር እንዲለንና ወደ ቤተሰቡ እንዲቀላቅለን መንገድ ተከፈተ። ስለዚህም በክርስቶስ በምናምንበት ጊዜ የመለኮታዊ ባሕርይ ተካፋዮች እንሆናለን (2ኛ ጴጥ. 1:4)። በጴጥሮስ መልእክት «ተካፋይ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል በዮሐንስ 1:3 «ኅብረት» ከተባለው ጋር በግሪኩ ቅጂ አንድ ዓይነት ነው።

ይህ ምንኛ የሚያስደስት ተአምር ነው! በእምነት የእግዚአብሔርን ዓይነተኛ ባሕርይ እንለብስ ዘንድ ክርስቶስ የሰውን ባሕርይ ወሰደ።

አንድ ዝነኛ የብሪታኒያ ደራሲ ከሊቨርፑል በመርከብ ተሳፍሮ ይሄድ ነበር። ይህ ሰው ሌሎች መንገደኞች በመርከቡ መቆሚያ አካባቢ ለሚገኙ ወዳጆቻቸው እጃቸውን በማወዛወዝ የሰንበት ሰላምታ ሲሰጡ ተመለከተ። እርሱም ወደ መርከቡ መሳፈሪያ ወርዶ አንድ ትንሽ ልጅ አገኘና፤ «ገንዘብ ብለጥህ እኔ ወደ መርከቡ ስወጣ እጅህን አወዛውዘህ ሰላምታ ትሰጠኛለህ?» ሲል ጠየቀው። ልጁም በአሳቡ ተስማማ። ደራሲው እጁን የሚያውለበልብለት ሰው በማግኘቱ ደስ ብሎት ወደ መርከቡ ፈጥኖ ወጣና ለልጁ እጅ የማውለብለብ አጸፋ መለሰለት።

ይህ ምንነት ይሆንን? ሊሆን ይችላል-ዳሩ ግን ሰው ብቸኝነትን እንደሚጠላ ያስታውሰናል። ሁላችንም ተፈላጊ መሆንን እንሻለን። ክርስቲያኖች ከእግዚአብሔር እና ከወገኖቻቸው ጋር እውነተኛ ኅብረት አላቸው፤ እውነተኛ ኅብረት ስላላቸው የብቸኝነትን መሠረታዊ ችግር ለመቅረፍ ይረዳል። ኢየሱስ፤ «እነሆ፤ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ» ሲል የተስፋ ቃሉን ሰጥቶናል (ማቴ. 28:20)። የሐንስ በመልእክቱ ከእግዚአብሔርና ከሌሎች አማኞች ጋር ኅብረት የማድረጉን ምሥጢር ይገልጽናል። የሐንስ ለመልእክቱ መጻፍ የጠቀሰው የመጀመሪያ ዓላማ ይህ ነው - ያገኘውን የዘላለም ሕይወት ለሌሎች ለማካፈል።

## 2. ደስታችን እንዲፈጸም (1ኛ ዮሐ. 1:41)።

ኅብረት ክርስቶስ ለብቸኝነት ሕይወት የሚሰጠው ምላሽ ነው። ደስታ ደግሞ ለሕይወት ባዶነት የሚሰጠው ምላሽ ነው።

ዮሐንስ በመልእክቱ «ደስታ» የሚለውን ቃል የተጠቀመው አንድ ጊዜ ብቻ ቢሆንም፤ አሳቡ ግን በመልእክቱ ውስጥ ሁሉ ይገኛል። ደስታ ራሳችን የምንፈበርከው ነገር ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረን ግንኙነት መልካም ውጤት ነው። ዳዊት፡ «ከፊትህ ደስታን አጠገብኸኝ» [መዝ. (16)፡11] ሲል፤ ዮሐንስ የሚናገረውን ዓይነት ደስታ እንደቀመሰ ያሳያል።

በመሠረታዊነቱ ኃጢአት ዛሬ ዓለማችንን የሚያሸንፍ የደስተኝነት ጉድለት መንሥኤ ነው። ምንም እንኳን ኃጢአት ደስታን እንደሚሰጥ ቢነገርም፤ ሁልጊዜም ውጤቱ ኃዘን ነው። የኃጢአት ደስታዎች ለጊዜው ብቻ የሚቆዩ ወቅታዊ ነገሮች ናቸው (ዕብ. 11፡25)። የእግዚአብሔር ምቹቶች ግን ለዘላለም ይዘልቃሉ [መዝ. (16)፡11] ።

እውነተኛ ሕይወት የሚያስከትለው ጊዜያዊውን ሳይሆን፤ እውነተኛ የሆነውን ደስታ ነው። ኢየሱስ ከመስቀሉ ቀደም ብላ በነበረችው ሌሊት፡ «ደስታችሁን የሚወስድባችሁ የለም» ብሏል (ዮሐ. 16፡22)። «ደስታዬም በእናንተ እንዲሆን ደስታችሁም እንዲፈጸም ይህን ነግራችኋለሁ» (15፡11)።

ካርል ማርክስ፡ «ሰው ደስታን እንዲያገኝ የመጀመሪያው ቀዳሚ ጉዳይ ሃይማኖትን ማጥፋት ነው» ሲል ጽፎአል። ሐዋርያው ዮሐንስ ግን፡ «በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ዓለም ሊሰጥ የማይችለውን ደስታ ይሰጣችኋል። እኔም ራሴ ይህንን ደስታ ስለተለማመድሁት ለእናንተ ላካፍላችሁ እፈልጋለሁ» ሲል ጽፎአል።

## 3. ኃጢአት እንዳናደርግ (1ኛ ዮሐ. 2፡1)

ዮሐንስ የኃጢአትን ችግር በቀጥታ ያቀርብና (ከ3፡4-9 ጋር አመሳካር) ለዚህ አደናጋሪ ጉዳይ ብቸኛ መፍትሔ የሆነው የኢየሱስ ክርስቶስን አካልና ተግባር ያውጃል። ክርስቶስ የኃጢአታችንን ቅጣት ለመሸከም መሞት ብቻ ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ሊያማልድልን ከሞት ተነሥቷል፤ «ማንም ኃጢአትን ቢያደርግ ከአብ ዘንድ ጠበቃ አለን እርሱም ጻድቅ የሆነ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው» (2፡1)።

ክርስቶስ ወኪላችን ነው። በመሆኑም፤ በአብ ዙፋን ፊት ጥብቅና ይቆምልናል። ሰይጣን እንደ ወንድሞች ከሳሽ በዚያ ሊገኝ ቢችልም

(ራእይ 12:10፤ ዘካ. 3)፥ ክርስቶስ ግን የሚቆመው እንደ ጠበቃችን ነው። ለእኛ ይማልዳል። ለጸሎት ምላሽ በመስጠት ይቅርታ ማድረግ መቀጠሉ፤ ለኃጢአተኛነታችን የእግዚአብሔር መፍትሔ ነው።

አንዲት የክርስትና ጥማት ያደረባት ሴት በጉብኝት ላይ ለነበረው መጋቢ፥ «ክርስቲያን ብሆን እወድ ነበር፤ ዳሩ ግን የመጽናቱ ጉዳይ ያስፈራኛል። ተመልሼ ኃጢአት እንደምሠራ እርግጠኛ ነኝ» አለች።

መጋቢውም ወደ 1ኛ ዮሐንስ በመመለስ፥ የእግዚአብሔር ቃል «ኃጢአት የለብንም ብንል ራሳችንን እናስታለን፥ እውነትም በእኛ ውስጥ የለም» ስለሚል፥ ተመልሰሽ ኃጢአት እንደምትሠራ ጥርጥር የለውም። ይሁንና፥ ኃጢአት ብትሠራ እንኳ ለእርሱ ከተናዘዝሽ ይቅር ይልሻል። ነገር ግን ለክርስቲያን ኃጢአት መሥራት አስፈላጊ አይደለም። ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት በማድረግና ለቃሉ በመታዘዝ በምንመለስበት ጊዜ ፈተናን የምንቋቋምበትንና ድል የምናገኝበትን ችሎታ ይሰጠናል» ሲል መለሰላት።

ከዚያም መጋቢው ሴቲቱ ከጥቂት ወራት በፊት የቀዶ-ሕክምና ማድረጓን አስታወሰ።

«የቀዶ-ሕክምና ከተደረገልሽ በኋላ ችግሮች ነበሩብሽ?» ሲል ጠየቃት።

«አዎን...ዳሩ ግን ችግር በሚያጋጥመኝ ጊዜ ሁሉ ወደ ዶክተሩ ሄጄ እታከማለሁ!» ስትል መለሰች።

ከቆይታ በኋላ፥ «አሁን ገባኝ! ሁልጊዜም እኔን ከኃጢአት ለመጠበቅ ወይም ይቅር ለማለት ክርስቶስ ዝግጁ ነው ማለት ነው!» ስትል በአጽንኦት ተናገረች።

እውነተኛ የሆነ ሕይወት የድል ሕይወት ነው። ዮሐንስ በዚህ መልእክቱ በፈተናና በኃጢአት ላይ ድልን ለመቀዳጀት እንዴት መንፈሳዊ ሀብቶቻችንን መጠቀም እንዳለብን ይነግረናል።

#### 4. እንዳንታለል (1ኛ ዮሐ. 2:26)

ክርስቲያኖች ዛሬ በትክክለኛና በተሳሳተ፥ በእውነተኛና ሐሰት በሆነ ነገር መካከል የሚገኘውን ልዩነት ከቀድሞ በበለጠ ማወቅ ይኖርባቸዋል። በትውልዳችን «ቁርጠኝነት» (ይህም ሁልጊዜ ስሕተት ወይም ሁልጊዜ ትክክል የሚሆን ነገር የለም ማለት ነው) የሚባል ነገር የለም የሚለው አሳብ በስፋት ተስፈጭቷል። ስለሆነም የሐሰት ትምህርቶች በታሪክ ከማንኛውም ጊዜ በላይ ዛሬ ተስፋፍተው

ይታያሉ፤ ሰዎችም ደግሞ ከመጽሐፍ ቅዱስ እውነቶች በቀር የትኛውንም ትምህርት ለመቀበል ፈቃደኞች ይመስላሉ።

በዮሐንስ መልእክት ውስጥ ሌሎች የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች ያልተጠቀሙበት ቃል አለ፤ «የክርስቶስ ተቃዋሚ» ወይም «ሐሳዊ-መሢሕ» የሚል (2፡18፥ 22፥ 4፡3፤ 2ኛ ዮሐ.7)። «ተቃዋሚ» የሚለው ባዕድ መነሻ በግሪኩ ቋንቋ ተፃራሪ እና «በእርሱ ምትክ» የሚሉ ሁለት ፍችዎች አሉት። በዚህ ዓለም ከክርስቶስ ጋር የሚቃረኑ የሐሰት አስተማሪዎች ሲኖሩ፤ ሰዎችን የሚስቡባቸው ዘዴዎቻቸው ውሸት እንዲናገሩ ያደርጋል። እነዚህ ሐሰተኞች ተተኪ ክርስቶስን፤ ተተኪ ደኅንነትንና ተተኪ መጽሐፍ ቅዱስን ያቀርባሉ። ከእውነተኛው የእግዚአብሔር ቃልና ከእውነተኛው የዘላለም ሕይወት ይልቅ ሌላ ነገር ሊሰጡህ ይፈልጋሉ።

ክርስቶስ እውነት ሲሆን (ዮሐ. 14፡6) ሰይጣን ግን ውሸተኛ ነው (8፡44)። ስለሆነም፤ ሰይጣን ሰዎችን ወደ ጥፋት ይነዳል፤ ይህንንም የሚያደርገው የግድ አጠቃላይ ስሜታዊ ኃጢአቶችን እንዲፈጽሙ በማድረግ ብቻ ሳይሆን፤ ግማሽ እውነትና ቀጥተኛ ውሸትን በመጠቀም ነው። ይህንኑ ሰዎችን የመሳብ ሥራውን የጀመረው በዔድን ገነት ነበር። «እግዚአብሔር ብሎአችኋል?» ሲል ነበር ሔዋንን የጠየቃት። ከዚያ በኋላ እንኳ ወደ እርሷ የቀረበው እውነተኛ ባሕርይን ይዞ ሳይሆን፤ እንደ ውብ ፍጡር ጭንብል አጥልቆ ነበር (ከ2ኛ ቆሮ. 11፡13-15 ጋር አመሳክር)።

ሰይጣን ዛሬም በሃይማኖታዊ ቡድኖች በኩል ሳይቀር ውሸቶቹን ያሰራጫል። በመድረክ ላይ የሚቆም ሁሉ የእግዚአብሔርን ቃል እውነት የሚናገር አይደለም። ሐሰተኛ የሃይማኖት መምህራንና ሐሰተኛ ሰባኪያን ሁልጊዜም ሰይጣን ከሚወዳቸው ስኬታማ መሣሪያዎቹ መሐል የሚመደቡ ናቸው።

ክርስቲያኖች ዛሬ የሰይጣንን ውሸቶች ሊለዩ የሚችሉት እንዴት ነው? ሐሰተኛ አስተማሪዎችን እንዴት ያውቁአቸዋል? በሐሰተኛ ትምህርቶች የተጎዱ እንዳይሆኑ በራሳቸው የእውነት ግንዛቤ ሊያድጉ የሚችሉት እንዴት ነው?

ዮሐንስ እነዚህን ጥያቄዎች መልሶአቸዋል። እንደ እርሱ መረዳት እውነተኛ ሕይወት የመለየትን ባሕርይ በመጠቀም ይታወቃል።

ዮሐንስ፤ «ከእርሱ የተቀበላችሁት ቅባት» የሚለው መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስ ለመለየትና ያለብንን ችግር ለማቃለል የሰጠን ምላሽ ነው (1ኛ ዮሐ 2፡27)። መንፈስ ቅዱስ አስተማሪያችን ነው፤ እውነቱን

ከስሕተት እንድንለይና በክርስቶስ እንድንኖር የሚያስችለን እርሱ ነው። ካለማወቅ፣ ከመታለልና እውነተኛ ካልሆነ አካሄድ የሚጠብቀን እርሱ ነው።

ሐሰተኛ አስተማሪዎችንና ሐሰተኛ ትምህርቶችን መለየት በዚሁ መጽሐፍ ምዕራፍ 5 እና 6 ውስጥ ደግመን የምንመለከተው ይሆናል።

5. እንደዳንን እንድናውቅ (1ኛ ዮሐ. 5:13)።

ከዚህ ቀደም ይህንኑ እውነት የነካካን ሲሆን፣ እጅግ አስፈላጊ በመሆኑ እንደገና ቀርቦአል። እውነተኛ የሆነ ሕይወት በባዶ ተስፋዎች ወይም በሰው ግምቶች ላይ በተንተራሱ ምኞቶች ድጋፍ አይመሠረትም፤ ይልቁንም በዋስትና ላይ የተመረኮዘ ነው። እንዲያውም የዮሐንስን መልእክት በምታነብበት ጊዜ «ማወቅ» የሚለውን ቃል ከ30 ጊዜያት በላይ ተደጋግሞ ታገኘዋለህ። አንድ ክርስቲያን ሲሞት ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚሄድ ወይም እንደማይሄድ ሲጠየቅ፣ «ተስፋ አደርጋለሁ» ወይም «ይመስለኛል» ብሎ እንዲመልስ አይጠበቅም። ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚሄድ ሊጠራጠር አይገባምና።

እውነተኛ ሕይወት በማይነቃነቁ ሐቆች ላይ የተመሠረተ በመሆኑ ነፃና አስደላች ነው። «እውነትን ታውቃላችሁ እውነትም አርነት ያወጣችኋል» (ዮሐ. 8:32) ሲል ነበር ኢየሱስ የተናገረው። የኢየሱስ ደቀ መዛሙርትም፣ «በብልሃት የተፈጠረውን ተረት አልተከተልንም» ሲሉ መስክረዋል (2ኛ ጴጥ. 1:16)። እነዚህ ለእምነታቸው ሲሉ ራሳቸውን እስከ ሞት ያቀረቡ ሰዎች ነበሩ። እነርሱ አንዳንድ የክርስትና ተቺዎች በሞኝነት እንደሚሉት፣ ራሳቸው ለፈጠሩት የውሸት መታለያ አንገታቸውን አልሰጡም ነበር። የተመለከቱትን ያውቁት ነበርና!

ከዓመታት በፊት አንድ ተጓዥ የመዝናኛ ትርዒት ባለሙያ ራሱን «የሰው ዝንብ» ሲል አቅርቦ ነበር። የገመድ እገዛ ወይም የመረብ ጥበቃ ሳያስፈልገው ሕንፃዎችና ሐውልቶች ላይ ይወጣ ነበር። በአብዛኛው በአካባቢው የሚገኙ ሰዎች ሁሉ ብቅ እያሉ ይመለከቱት ነበር።

በአንድ የትርዒት ወቅት፣ ይኸው ሰው ከአንዱ ሕንፃ ላይ ደረሰና ቀጥሎ ምን ማድረግ እንዳለበት እንደማያውቅ ሁሉ ተገትሮ ቀረ። ከዚያም ትንሽ ከፍ ለማለት በቀኝ እጁ የሕንፃውን ብሎኬት ያዘ። ይሁንና፣ ወደ ላይ ከፍ እንደማለት ወደ ጓላ ወደቀና ከሥሩ ባለው የሰሚንቶ ንጣፍ ላይ ተፈጥፍጦ ሞተ።

ፖሊሱ ቀኝ እጁን በተመለከተ ጊዜ የሸረረት ድርን እንጂ የሕንፃውን ድንጋይ እንዳልያዘ ተረዳ። «የሰው ዝንብ» የሸረረት ድር ጨብጦ ለመሄድ ቢሞክር አልሆነለትም።

ቀደም ብለን በተመለከትነው ምንባብ ውስጥ ኢየሱስ እንዲህ ባለ ሐሰተኛ ዋስትና እንዳንደገፍ አስጠንቅቆናል። በእግዚአብሔር የፍርድ ቀን ክርስቲያኖች ነን የሚሉ ብዙ ሰዎች ወደ ውጭ ይጣላሉ።

ዮሐንስ በመልእክቱ፡ «የዘላለም ሕይወት እንዳላችሁ እርግጠኞች እንድትሆኑ እፈልጋለሁ» እያለ ነበር።

ይህንን አስደሳች ደብዳቤ በምታነብበት ጊዜ ዮሐንስ በአብዛኛው አሳቦችን እንደሚደጋግም ትመለከታለህ። የሚያጠነጥነውም «ታዛዥነት»፣ «ፍቅር» እና «እውነት» በሚሉ ሦስት ጭብጦች ላይ ነው። በምዕራፍ 1 እና 2 ሐዋርያው በኅብረት ላይ አጽንኦት በመስጠት፣ ለዚሁ የሚያስፈልጉ ቅደመ-ሁኔታዎች ታዛዥነት (1:5-2:6)፣ ፍቅር (2:7-17) እና እውነት (2:18-29) እንደሆኑ ይናገራል።

በሁለተኛው የመልእክቱ ክፍል ዮሐንስ በቀዳሚነት ስለ «ልጅነት» ይናገራል፤ ይህም ከእግዚአብሔር ስለ መወለዳችን ነው። አንድ ሰው የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን እንዴት ያውቃል? ዮሐንስ ልጅነት በታዛዥነት (ምዕ. 3)፣ በፍቅር (ምዕ. 4) እና በእውነት (ምዕ. 5) ራሱን እንደሚገልጽ ይናገራል።

ታዛዥነት - ፍቅር - እውነት። ዮሐንስ እነዚህን ዓይነተኛ መመዘኛዎች ለኅብረትና ለልጅነት የተጠቀመው ለምንድን ነው? አንድ በጣም ተጨባጭ የሆነ ምክንያት አለው።

እግዚአብሔር ሲፈጥረን የፈጠረን በራሱ አምሳል ነው (ዘፍ. 1:26-27)። ይህም በእግዚአብሔር መልክ የተቀረጸ ባሕርይ እንዳለን ያሳያል። የምናስብበት አእምሮ፣ የምንወስንበት ፈቃድና ስሜትን የምናስተናግድበት ልብ አለን። አንዳንዴ እነዚህን የባሕርያችንን ገጽታዎች እውቀት፣ ፈቃድና ስሜት እንላለን።

እውነተኛ የሆነ ሕይወት የባሕርይን አካላት ሁሉ ማካተት አለበት።

ዛሬ የብዙ ሰዎች ባሕርይ እውነተኛና ትርጉም ባለው ነገር ቁጥጥር ሥር ባለመዋሉ እርካታን አጥተው ይመላለሳሉ። አንድ ሰው በክርስቶስ በማመን ከእግዚአብሔር በሚወለድበት ጊዜ፣ መንፈስ ቅዱስ ለዘላለም ይኖር ዘንድ ወደ ሰውዬው ሕይወት ይመጣል። መጽሐፍ ቅዱስን በማጥናትና በመጸለይ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት በሚያደርግበት ጊዜ፣ መንፈስ ቅዱስ አእምሮውን፣ ልቡንና ፈቃዱን ለመቆጣጠር ይችላል። ከዚያስ ምን ይሆናል?

በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር የዋለ አእምሮ እውነትን ይረዳል፤  
ያውቃልም።

በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር የዋለ ልብ የፍቅርን ስሜት  
ያስተናግዳል።

በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር የዋለ ፈቃድ ወደ መታዘዝ  
ይመራናል።

ዮሐንስ እነዚህን እውነታዎች ሊያስተላልፍልን ስለሚፈልግ  
በመልእክቱ ተከታታይ ማነጻጸሪያዎችን ይጠቀማል፤ በመሆኑም፤  
እውነትን ከሐሰት፣ ፍቅርን ከጥላቻ፣ ታዛዥነትን ከእንቢተኝነት ጋር  
ያወዳድራል።

እውነተኛ በሆነ ሕይወት ውስጥ መሀል ሰፋሪነት የለም። በአንድ  
ወይም በሌላ ወገን መሆን አለብን።

እንግዲህ እውነተኛ የሆነ ሕይወት ይህ ነው። ይህም በክርስቶስ  
የተገለጠና ክርስቶስን ላመኑት የተሰጠ ሊሆን፤ ዛሬም ለሌሎች  
ሊተላለፍ ይችላል።

አዲሱ ሕይወት በልጅነት ይጀመርና በኅብረት ይቀጥላል።  
በመጀመሪያ ከእግዚአብሔር የተወለድን ከሆነ ከዚያ በኋላ  
ከእግዚአብሔር ጋር እንመላለሳለን።

በመሆኑም፤ እኛ ወደምናስበው ደስታና ድል የማይገቡ ሁለት  
ዓይነት ሰዎች አሉ ማለት ነው፤ እነዚህም ዳግም ያልተወለዱና ከዳኑ  
በኋላ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት የሌላቸው ናቸው።

ስለሆነም፤ የራሳችንን መንፈሳዊ ሕይወት በመገምገም (2ኛ ቆሮ.  
13፡5ን ተመልከት)፤ የዮሐንስ መልእክት ለሚናገረው ፍሬ ነገር  
ብቁዎች መሆን አለመሆናችንን መመልከቱ አዋቂነት ነው።

ከእግዚአብሔር የመወለድን አስፈላጊነት ቀደም ብለን በአጽንኦት  
ተመልክተናል፤ ይህም ሆኖ፤ ማንኛውም ጥያቄ ወይም ጥርጥር  
ቢኖርብህ፤ እውነታ ሁለትን መከለሱ መልካም ነው።

እውነተኛ አማኝ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት የማያደርግ ከሆነ፤  
ከሚከተሉት በአንዱ ምክንያት ሊሆን ይችላል። ይኸውም፡-

1. የእግዚአብሔርን ምኞትና ፈቃድ ተላልፎአል።
2. ከሌሎች አማኞች ጋር ተገቢውን ኅብረት አያደርግም።
3. ውሸትን በመጠመድ የውሸት ሕይወት በመኖር ላይ ነው።

ክርስቲያንም እንኳ ስለ እውነት የተሳሳተ ግንዛቤ ሊኖረው ይችላል። ለዚህ ነው ዮሐንስ፡ «ልጆች ሆይ፡ ማንም አያስታችሁ» የሚለን (1ኛ ዮሐ. 3:7)።

እነዚህ ሦስቱ ምክንያቶች ከዮሐንስ ሦስቱ አስፈላጊ ጭብጦች ማለትም ከታዛዥነት፣ ፍቅርና እውነት ጋር ይዛመዳሉ። ክርስቲያን ከእግዚአብሔር ኅብረት ውጭ የሆነበትን ምክንያት ካወቀ በኋላ፣ ያንኑ ኃጢአት (ወይም እነዚያኑ ኃጢአቶች) ለጌታ በመናዘዝ ሙሉ ይቅርታውን መቀበል አለበት (1:9-2:2)። ኃጢአት በመካከል ግድግዳ ሆኖ ከቆመ፣ አማኝ ከጌታ ጋር አስደሳች ኅብረት ሊኖረው አይችልም።

ዛሬ እግዚአብሔር የሚያቀርብልን ጥሪ «ኑና ከእኔ ጋር ኅብረት በማድረግ ደስ ተሰኙ! እርስ በርሳችሁም በዚሁ ኅብረት ተደሰቱ! ኑና እውነተኛ የሆነውን ሕይወት ተቀበሉ!» የሚል ነው።

## ቃላቸንና አካሄዳቸን

1ኛ ዮሐንስ 1:5-2:6

ማንኛውም ዓይነት ሕይወት የራሱ ተፃራሪዎች አሉት። ትናንሽ ነፍሳት ከተራቡ ወፎች መሸሸግ ሲኖርባቸው፤ ወፎችም በበኩላቸው ከተራቡ ድመቶችና ውሾች መጠንቀቅ አለባቸው። እኛ ሰዎችም ከመኪና አደጋና ከበሽታ አምጪ ተሃዋስያን መጠንቀቅ አለብን።

እውነተኛ የሆነ ሕይወትም የራሱ ጠላቶች እንዳሉት ከዚህ ክፍል እናነባለን። ይህም ጠላት ኃጢአት ነው። በነዚህ ቁጥሮች ውስጥ ዮሐንስ ኃጢአትን ዘጠኝ ጊዜያት ስለሚጠቅስ፤ የጉዳዩን አሳሳቢነት ልብ ልገል እንችላለን። ዮሐንስ በብርሃንና ጨለማ መካከል ያለውን ንጽጽር በማቅረብ ጭብጡን ያብራራል፤ በማብራሪያው መሠረት እግዚአብሔር ብርሃን ሲሆን፤ ኃጢአት ግን ጨለማ ነው።

በተጨማሪም፤ የቃላትና የድርጊት ንጽጽር ቀርቧል። ዮሐንስ አራት ጊዜ «ብንል» ወይም «የሚል» ሲል ጠቅሶአል (1:6፤ 8፤ 10፤ 2:4)። የክርስትና ሕይወታችን በቃላቸን ብቻ እንደማይገታ ግልጽ ነው፤ የምናምነውን መኖር አለብን። ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ካለን (በብርሃን፤ የምንመላለስ ከሆነ)፤ ሕይወታችን የከንፈራችንን ቃል ይደግፈዋል። በኃጢአት የምንኖር ከሆነ ግን (በጨለማ ብንመላለስ)፤ ሕይወታችን የከንፈራችንን ቃል በመጻረር ግብዝች ያደርገናል።

አዲስ ኪዳን የክርስትናን ሕይወት «መመላለስ» ሲል ይጠራል። ይህ ረዥም ጉዞ ክርስቶስን አዳኛችን አድርገን ከተቀበልንበት የእምነት እርምጃ ይጀምራል። በዚህ ላይ ደኅንነት የመንፈሳዊ ሕይወት ጅማራ እንጂ ፍጻሜ አይደለም። በ«መመላለስ» ውስጥ ዕድገት አለ፤ ክርስቲያኖችም በመንፈሳዊ ሕይወታቸው እንዲያድጉ ተጠይቀዋል። አንድ ሕፃን ለመራመድ መማርና በዚህም ውስጥ ብዙ ችግሮችን ማሸነፍ እንዳለበት ሁሉ፤ ክርስቲያንም በብርሃን ለመመላለስ መማር አለበት። በዚህም ውስጥ የሚገጥመው መሠረታዊ ችግር ኃጢአት ነው።

በመሠረቱ ኃጢአት ውጫዊ አለመታዘዝ ብቻ ሳይሆን፤ ውጫዊ ዓመፅ እና የውስጥ መሻትም ነው። ለምሳሌ ከሥጋ ምቹትና ከዓይን አምሮት ብሎም ከትምክህት እንድንጠነቀቅ ተነግሮናል (2:16)። እነዚህም ሁሉ የኃጢአት ተግባራት ናቸው። ኃጢአት ሕግን መተላለፍ (3:4) ወይም በቀጥታ «ዓመፀኝነት» ነው። ኃጢአት ለእግዚአብሔር

ሕግ ለመገዛት አለመፍቀድ ነው። የኃጢአት ዓይነተኛው ባሕርይ ዓመፀኛነት ወይም ከሕግ ነፃ መሆን ነው። አንድ አማኝ ነፃ የሆነ ሕይወት ለመኖር ከወሰነ፣ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት እያደረገ ሊመላለስ የሚችለው እንዴት ነው? «በውኑ ሁለት ሰዎች ሳይስማሙ በአንድነት ይሄዳሉን?» (አዋ. 3:3)።

በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን መጽሐፍ ቅዱስ የቅዱሳንን ኃጢአት አይሸፍንም። አብርሃም ረሃብን በመሸሽ በእምነቱ ደክመና ወደ ግብፅ በመሄድ ለፈርዖን ውሸትን ተናገረ (ዘፍ. 12)። በኋላም፣ የእምነት አባት (ፓትርያርክ) የተባለው አብርሃም አጋርን በማግባትና ከእርሷ ልጅ በመውለድ እግዚአብሔርን ሊረዳ ሞከረ (ዘፍ. 16)። በሁለቱም አጋጣሚዎች እግዚአብሔር የአብርሃምን ኃጢአት ይቅር ብሎአል፤ አብርሃም ግን የዘራውን ከማጫድ አላመለጠም። እግዚአብሔር የኃጢአትን መዝገብ ሊፍቅ ይችላል፤ ኃጢአት የሚያስከትላቸውን ውጤቶች ግን አይለውጣቸውም።

ጴጥሮስ ሦስት ጊዜ ጌታን የካደ ሲሆን፣ ኢየሱስ በታሰረ ጊዜ በአትክልት ስፍራው አንድ ሰው ሊገድል ሞክሯል። ሰይጣን ውሸተኛና ነፈሰ-ገዳይ መሆኑ ግልጽ ነው (ዮሐ. 8:44)፤ ጴጥሮስም በእጁ ውስጥ እየገባ ነበር። ይህም ሆኖ፣ ክርስቶስ ጴጥሮስን ይቅር ብሎታል (ዮሐ. 21)፤ ይሁንና፣ ጴጥሮስ ያደረገው ነገር ምስክርነቱን በከፍተኛ ደረጃ በመጉዳት የጌታን ሥራ አደናቅፎአል።

የክርስቲያኖች ኃጢአት መሥራት አንዳንድ ሰዎችን-በተለይም አዳዲስ አማኞችን ያሳስባል። አዲሱን ባሕርይ መቀበላቸው አብረው የተወለዱበትን አሮጌውን ባሕርይ እንደማያስወግድ ይዘነጋሉ። በሥጋ ከተወለድንበት ጊዜ አንሥቶ ከእኛ ጋር የነበረው አሮጌው ባሕርይ ዳግም ስንወለድ ካገኘነው ከአዲሱ ባሕርይ ጋር ይዋጋል (ገላ. 5:16-26)። ምንም ያህል ራስን ፈር ማስያዝ፣ ምንም ያህል ሰው ሠራሽ ደንብና ሥርዓት ይህንኑ አሮጌ ተፈጥሮ ሊቆጣጠር አይችልም። አሮጌውን ባሕርይ «እንድንገድል» ኃይል ሊሰጠን (ሮሜ 8:12፣ 13) እና በአዲሱ ባሕርይ አማካኝነት የመንፈስ ፍሬ ሊያፈራልን የሚችለው የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው (ገላ. 5:22-23)።

ኃጢአት የሠሩ ቅዱሳን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሱት ሊያስጠነቅቁን እንጂ ተስፋ ሊያስቆርጡን አይደለም።

አንዲት በንዴት የጠፈች ክርስቲያን ለመጋቢዋ፣ «ለእኛ ለክርስቲያኖች ሁልጊዜም ስለ ኃጢአት የምትሰብከው ለምንድን ነው? የክርስቲያን ኃጢአት ካልዳነው ሰው ኃጢአት የተለየ አይደለምን?» ስትል ጮኸችበት።

መጋቢዋም፡ «ልክ ነሽ። የክርስቲያኑ ኃጢአት የተለየ ነው። ይህም እጅግ የከፋ በመሆኑ ነው» ሲል መለሰላት።

እውነተኛ በሆነው ሕይወት ልንደሰት ከፈለግን ሁላችንም ኃጢአታችንን ማስወገድ አለብን። በዚህ ክፍል የሐንስ ለዚህ የሚረዱን ሦስት መንገዶች ይገልጻል፡-

### 1. ኃጢአታችንን ለመሸፈን ልንሞክር እንችላለን።

«እግዚአብሔር ብርሃን ነው ጨለማም በእርሱ ዘንድ ከቶ የለም» (1ኛ ዮሐ. 1:5)። በዳንን ጊዜ እግዚአብሔር ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃን ጠርቶናል (1ኛ ጴጥ. 2:9)። እኛ የብርሃን ልጆች ነን (1ኛ ተሰ. 5:5)። ከፋ ሥራ የሚሠሩ ሰዎች ብርሃንን ይጠላሉ (ዮሐ. 3:19-21)። ብርሃን በእኛ ላይ ሲንጸባረቅ እውነተኛ ባሕርያችንን ይገልጻል (ኤፌ. 5:8-13)።

ብርሃን ሕይወትን፣ ዕድገትንና ውበትን ሲያፈራ፣ ኃጢአት ግን ጨለማን ነው፤ በመሆኑም፣ ጨለማና ብርሃን በአንድ ስፍራ አብረው ሊኖሩ አይችሉም። በብርሃን የምንመላለስ ከሆነ፣ ጨለማው ስፍራ መልቀቅ አለበት። ኃጢአት በመሥራት የምንቀጥል ከሆነ ግን ብርሃኑ ስፍራ ይለቃል። ኃጢአት የሚቀመጥበት መሀል ቤት የለም።

ክርስቲያኖች ኃጢአታቸውን ለመሸፈን የሚሞክሩት እንዴት ነው? ውሸትን በመናገር ነው! በመጀመሪያ፣ ውሸትን ለሌሎች ሰዎች እንናገራለን (1ኛ ዮሐ. 1:6)። ክርስቲያን ወዳጆቻችን «መንፈሳውያን» እንደሆንን እንዲያስቡ ለማድረግ ስንል ስለ ሕይወታችን በመዋሸት ምቹ ድባብ ለመፍጠር እንጥራለን። እውነቱ በጨለማ መመላለሳችን ሆኖ ሳለ፣ በብርሃን እንደምንመላለስ አድርገው እንዲያስቡ እንሻለን።

አንድ ሰው ለሌሎች መዋሸት ከጀመረ፣ ፈጥኖም ይሁን ዘግይቶ ለራሱ መዋሸቱን ይቀጥላል፤ የምንባብ ክፍላችንም የሚናገረው ስለዚሁ ለራስ ስለመዋሸት ነው (ቁጥር 8)። ችግሩ ሌሎችን ማታለሉ ሳይሆን ራሳችንን ማታለሉ ነው። ለአንድ አማኝ በኃጢአት ውስጥ ተዘፍዝፎ ሳለ ከጌታ ጋር ያለውን ግንኙነት በተመለከተ ሁሉም ነገር ደህና እንደሆነ ለራሱ ማሳመን የማይሞክር አይደለም።

ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን ንጉሥ ዳዊት ነው (2ኛ ሳሙ. 11 እና ምዕራፍ 12)። መጀመሪያ ዳዊት ቤርሳቤህን ተመኛት። ከዚያም ዝሙት ፈጸመ። ቀጥሎም ያደረገውን ነገር በግልጽ እንደመቀበል ሊሸፋፍን ሞከረ። የቤርሳቤህን ባለቤት ሊያታልል ሞክሮ መጠጥ አጠጣውና ከዚያም ገደለው። ለራሱ በመዋሸት የንጉሥነት ግዴታዎቹን በተለመደው መንገድ ለማካሄድ ጣረ። የችሎቱ መንፈሳዊ ጉዳዮች

ኃላፊ የሆነው ነቢዩ ናታን ተመሳሳይ የግብዝነት ገጠመኝ በመተረክ ሊያወጣጣው ሲሞክር፤ ዳዊት ለራሱ የኩነቴ ስሜት ሳያድርበት ናታን ያቀረበውን ባለታሪክ ኮነነው። ለሌሎች መዋሸት ከጀመርን ውሸታችንን ለራሳችን ለማመን ብዙ ጊዜ አይወስድብንም።

ይሁንና፤ መንፈሳዊ ውድቀት አሁንም እየከፋ ይሄዳል፤ በመሆኑም ቀጣዩ እርምጃችን እግዚአብሔርን ለመዋሸት መጣር ይሆናል (1ኛ ዮሐ. 1:10)። ራሳችንን ዋሾዎች ስላደረግን እግዚአብሔርን ዋሾ ለማድረግ እንጥራለን። «ሁሉም ኃጢአት ሠርቶአል» የሚለውን የእርሱን ቃል በመቃወም፤ እኛ ከዚህ አባባል ውጭ እንደሆንን እንናገራለን። የእግዚአብሔርን ቃል ከሌሎች እንጂ ከራሳችን ሕይወት ጋር አናዛምድም። የአምልኮ ፕሮግራሞችን ወይም የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናቶችን ስናደርግ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮ ልባችንን አይነካንም፤ በዚህ የዝቅጠት ደረጃ ላይ የደረሱት አማኞች በሌሎች ክርስቲያኖች ላይ ከፍተኛ የትችት ቃላት ቢሰነዝሩም፤ ቃሉን ከራሳቸው ሕይወት ጋር የማዛመዱን ነገር አጥብቀው ይቃወማሉ።

መንፈስ ቅዱስ በእስትንፋሱ-መለኮቱ ስለ ሰው ልብ የሚሰጠው መግለጫ እጅግ አስፈሪ ነው! አማኝ ስለ ኅብረቱ ይዋሻል (ቁጥር 6)፤ ስለ ባሕርዩ ይዋሻል፤ ስለ ባሕርዩ የሚዋሸው «እንዲህ ዓይነት ነገር ላደርግ አልችልም!» (ቁጥር 8) በማለት ነው፤ እንዲሁም፤ ደግሞ ስለ ተግባራቱ ይዋሻል (ቁጥር 10)።

ኃጢአት አደገኛ የመስፋፋት መንገድ አለው፤ አይደለም እንዴ?

በዚህ ነጥብ ላይ እውነተኛ ስለሆነው ሕይወት በአንድ እጅግ አሳሳቢ ጉዳይ ላይ እንነጋገራለን። ይኸውም እውነተኛነት ነው። ለራሳችን፤ ለሌሎችና ለእግዚአብሔር እውነተኞች መሆን አለብን። የምንባብ ከፍላችን እውነተኛ ያልሆነ ሕይወት የሚመራውን አማኝ ውሸተኛ ይለዋል። ይህ ሰው በአንድ ተውኔት ውስጥ የተወሰነ ሚና እየተጫወተ እንጂ እውነተኛ ሕይወት እየኖረ አይደለም። ይህ ሰው ታማኝ አይደለም።

የዚህ ዓይነቱ ሰው ምን ዓይነቱ ኪሳራ ይገጥመዋል?

አንደኛ፤ ቃሉን ማጣቱ ነው። እውነትን ከማድረግ ስለሚታቀብ (ቁጥር 6) እውነት በእርሱ ውስጥ አይኖርም (ቁጥር 8)፤ ከዚያም እውነትን ወደ ውሸት ይለውጣል (ቁጥር 10)! ኢየሱስ «ቃልህ እውነት ነው» ብሏል (ዮሐ. 17:17)። ውሸትን የሚኖር ሰው ግን ቃሉን ያጣል። አንድ ሰው በጨለማ እንደሚመላለስ ከሚያሳዩን የመጀመሪያ ምልክቶች አንዱ ከመጽሐፍ ቅዱስ በረከትን ማጣት ነው። በጨለማ

ውስጥ እየተመላለሰህ ሳለ ቃሉን በትርፋማ መንገድ ልታነብ አትችልም።

ሁለተኛ፡ እውነተኛ ያልሆነ ሰው ሌላም ነገር ያጣል፤ ይኸውም ከእግዚአብሔር እና ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር የነበረው ኅብረት ይጠፋል (1ኛ ዮሐ. 1፡6፥ 7)። ከዚህም የተነሣ ጸሎት ባዶ የቃላት ጨዋታ፣ አምልኮ ደግሞ ስልቶ ድግግሞሽ ይሆንበታል። በሌሎች ክርስቲያኖች ላይ የትችት አመለካከት በማዳበር ከቤተ ክርስቲያን መቅረትን ይመርጣል፤ «ብርሃን ከጨለማ ጋር ምን ኅብረት አለው?» (2ኛ ቆሮ. 6፡14)።

ለምሳሌ ከእግዚአብሔር ኅብረት ተለይቶ በመንፈሳዊ ጽልመት ውስጥ የሚዳክር ኮብላይ ባል፡ በብርሃን ከምትመላለስ ክርስቲያን ሚስቱ ጋር ኅብረት እያደረገ ደስ ሊሰኝ አይችልም። ባለትዳሮች ከልብ ያልሆነ ጓደኝነት ሊኖራቸው ቢችልም፡ እውነተኛ መንፈሳዊ ኅብረት ሊያደርጉ አይችሉም። ይህ መንፈሳዊ ጉዳዮችን ያለመጋራቱ ችግር በቤት ውስጥና በቤተ ክርስቲያን አባላት መካከል አያሌ ግላዊ እክሎችን ይፈጥራል።

አንድ ጊዜ የተወሰኑ የቤተ ክርስቲያን አባላት ስለ መጋቢያቸው እየተነጋገሩ ነበር።

ከመካከላቸው አንዱ፡ «ለምን እንደሆነ እንጃ፡ ይህ ሰው ብዙም አይመቸኝም። ደህና ሰው እንደሆነ ባምንም፡ አንድ ነገር በመካከላችን የቆመ ይመስለኛል» አለ።

ሌላው መልሶ፡ «ልክ ነህ፤ አንተ የምትለውን የማውቅ ይመስለኛል። እኔም ከእርሱ ጋር እንደዚያው ዓይነት ችግር ነበረብኝ፤ አሁን ግን ችግር የለብኝም። መጋቢውና እኔ ግሩም ኅብረት አለን» አለው።

«ነገሮችን ለማስተካከል ምን እርምጃ ወሰደ?»

«እርሱ ምንም አላደረገም፤ ለውጡን ያመጣሁት እኔው ነኝ!»

«አንተው ለውጡን አመጣኸው?»

«አዎን። እንደመጋቢያችን እኔም ግልጽና እውነተኛ ልሆን ወሰንሁ። አየህ፡ በእርሱ ሕይወት ውስጥ አንድም ግብዝነት የለም፤ በእኔ ሕይወት እጅግ ብዙ ግብዝነት ነበርና አንድነት ልንፈጥር አልቻልንም። እርሱም ሆነ እኔ ውሸታምነቴን እናውቅ ነበር። እውነተኛ የክርስትና ሕይወት መኖር ከጀመርሁበት ጊዜ አንሥቶ ሁሉም ነገር ተሻሽሎአል።»

የውሸተኛነት አንዱ ችግር የውሸቶቻችንን መዝገብና እውነት የማስመሰያ ዘዴዎችን ማቀናበሩ የሙሉ ጊዜ ተግባር ሆኖ መቅረቱ ነው። አብርሃም ሊንከን «አንድ ሰው ውሸተኛ ከሆነ ጥሩ የማኅደረ ትውስታ ችሎታ ሊኖረው ይገባል» ይሉ ነበር። አንድ ሰው ጉልበቱን ሁሉ በማስመሰል ላይ ሲያሳርፍ ለኑሮ የሚተርፈው አይኖረውም። ከዚህም የተነሣ ሕይወት ባዶና ጣዕም-አልባ ትሆናለች። አስመላይነትን የሚያበዛ ግብዝ ሰው ራሱን ከእውነታ ማራቅ ብቻ ሳይሆን፣ ከዕድገትም ይታቀባል፤ ይህም እውነተኛ ማንነቱ በውሸት ስለ ተሸፈነ ነው።

ሦስተኛው እጦት የመጀመሪያ ሁለቱ ውጤት ይሆናል። ይኸውም አማኙ ባሕርዩን እንደሚያጣ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:4)። ሂደቱ ውሸትን በመናገር ይጀምርና ሰውዬውን ውሸተኛ በማድረግ ያከትማል! ታማኝ ወይም እውነተኛ አለመሆኑ በመጀመሪያ እርሱ የሚጫወተው ሚና ነበር። ከዚያ በኋላ ግን ሚናነቱ ቀርቶ «ልማድ ሲሠለጥን ተፈጥሮ ይሆናል።» የሕይወቱ ዓይነተኛ ባሕርይ ይሆናል። ባሕርዩ ተሸራርፎአል። እናም ውሸተኛ የሆነው ውሸትን ስለሚናገር አይደለም፤ ይልቁንም አሁን በውሸተኛነቱ ስላመነ ውሸትን ይናገራል።

እንግዲህ እግዚአብሔር፡ «ኃጢአቱን የሚደብቅ አይለማም» ሲል ማስጠንቀቂያ ያስደንቅ ይሆን? (ምሳሌ 28:13)። ዳዊት ኃጢአቶቹን ሊሰውር ሞክሮ ጤንነቱን [መዝ. (32)፡3-4]፣ ደስታውን [መዝ. (51)] ፣ ቤተሰቡን አጥቷል፤ መንግሥቱንም ሊያጣ ተቃርቦ ነበር። እውነተኛ በሆነው ሕይወት ልንደሰት ከፈለግን ኃጢአታችንን መሸፈን የለብንም።

ምን እናድርግ!

## 2. ኃጢአታችንን ልንናዘዝ እንችላለን።

ዮሐንስ ለኢየሱስ ክርስቶስ ሁለት አስገራሚ ስሞችን ይሰጣል- ጠበቃ እና ማስተሰሪያ (1ኛ ዮሐ. 2:1-2)። እነዚህ ሁለት ስሞች ጌታ ራሱ የሚፈጽማቸውን ሁለት አገልግሎቶች ስለሚወክሉ በሚገባ ልናጤናቸው ይገባል።

ከማስተሰሪያ እንጀምር፤ የዚህን ቃል ፍች ከመዝገበ ቃላት ብትፈልግ ምናልባትም የተሳሳተ አሳብ ሊያጋጥምህ ይችላል። በአንዳንድ የእንግሊዝኛ መዝገበ ቃላት «ማስተሰሪያ» ማለት «የተቆጣን ሰው ቁጣ ማብረድ ነው» ተብሎ ተቀምጦአል። ይህንን ከክርስቶስ ጋር ብታዛምድ፣ በቁጣ ጦፎ ዓለምን ሊያጠፋ የደረሰውን አምላክ አስፈሪ ምስልና አፍቃሪው አዳኝ የአምላክን ቁጣ ለማብረድ ራሱን የሚሰጥበትን ሁኔታ ትመለከታለህ፤ ይህ ግን መጽሐፍ ቅዱስ ደኅንነትን የሚያቀርብበት መንገድ አይደለም። በመሠረቱ

እግዚአብሔር ይህ ነው በማይባል ቅድስና የተላበሰ አምላክ በመሆኑ፤ በኃጢአት ላይ እንደሚቆጣ እውን ነው። ይህም ሆኖ፤ መጽሐፍ ቅዱስ «እግዚአብሔር ዓለምን [ሰለ ጠላ ሳይሆን] ስለ ወደደ» ሲል ያረጋግጥልናል (ዮሐ. 3:16)።

ስለሆነም፤ ማስተሰረይ የተቆጣን አምላክ ቁጣ ማብረድ አይደለም። ይልቁንም፤ የእግዚአብሔርን ቅዱስ ሕግ ማርካት ነው። «እግዚአብሔር ብርሃን» ስለሆነ (1ኛ ዮሐ. 1:5)፤ ኃጢአትን ሊያስተናግድ አይችልም። ይሁንና፤ «እግዚአብሔር ፍቅር» በመሆኑ (1ኛ ዮሐ. 4:8)፤ ኃጢአተኞችን ሊያድን ይፈልጋል።

እንግዲህ፤ ቅዱስ አምላክ የራሱን ጽድቅ ሳያጣ ኃጢአተኞችን ሊያድን የሚችለው እንዴት ነው? መልሱ ከክርስቶስ መስዋዕት ይመጣል። በመስቀሉ ላይ እግዚአብሔር በቅድስናው በኃጢአት ላይ ፈርዶአል። እግዚአብሔር በፍቅሩ ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ አዳኝ ለዓለም ሰጥቷል። እግዚአብሔር ጳድቅ (ቅን ፈራጅ) በመሆኑ ኃጢአትን ቀጥቷል፤ በተጨማሪም፤ አፍቃሪ በመሆኑ ኢየሱስ በጎልጎታ በፈጸመው ተግባር ነፃ ይቅርታ ሰጥቷል። (1ኛ ዮሐንስ 4:10 ንና ሮሜ 3:23-26ን አንብብ።)

ክርስቶስ ለዓለም ሁሉ ኃጢአት መስዋዕት ሲሆን፤ ጥብቅናው ግን ለአማኞች ብቻ ነው። እኛ (ክርስቲያኖች) ከአብ ዘንድ ጠበቃ አለን። ጠበቃ የሕግ ቃል ነው። ይህም ኢየሱስ ስለ መንፈስ ቅዱስ መምጣት በተናገረ ጊዜ ከተጠቀመው ቃል ጋር ተመሳሳይ ነው (ዮሐ. 14:16፤ 26፤ 15:26)። ፍችውም ከአንድ ሰው ጎን ተጠርቶ የቆመ ማለት ነው። አንድ ሰው ተከሰሶ ችሎት ፊት ሲቀርብ ከጎኑ ቆሞ ይሟገትለት ዘንድ ጠበቃ ይቀጥራል።

ኢየሱስ በምድር ላይ ሥራውን ፈጽሞአል (ዮሐ. 17:4)፤ ይህም ሕይወቱን ለኃጢአት መስዋዕት አድርጎ የመስጠት ሥራ ነበር። ዛሬ በሰማይ «ያልተጠናቀቀ ሥራ» አለው። ይህም በእግዚአብሔር ፊት እኛን ወክሎ መቅረብ ነው። ሊቀ ካህናችን እንደመሆኑ፤ ለድካማችንና ለሚያጋጥመን ፈተናዎች በመራራት የሚያስፈልገንን ጸጋ ይሰጠናል (ዕብ. 4:15፤ 16፤ 7:23-28)። ጠበቃችን እንደ መሆኑ፤ ኃጢአትን በምንሠራበት ጊዜ ይረዳናል። ኃጢአታችንን ለእግዚአብሔር በምንናዘዝበት ጊዜ፤ ከክርስቶስ የጠበቃነት ተግባር የተነሣ እግዚአብሔር ይቅር ይለናል።

ብሉይ ኪዳን ለዚህ ውብ ምሳሌ አለው። አይሁዳውያን ከባቢሎን ምርኮ በኋላ ወደ ምድራቸው ሲመለሱ ኢያሱ በሊቀ ካህንነት ያገለግላቸው ነበር (ዘካ. 3:1-7)። (ይኸኛው ኢያሱ ወደ ተስፋዪቱ

ምድር ያስገባቸው ኢየሱ እንዳልሆነ ልብ በል።) ሕዝቡ ኃጢአት ሠርቶ ነበር፤ ይህንኑ በተምሳሌት ለማመልከት፤ ኢየሱ አዳፋ ልብስ ለብሶ በእግዚአብሔር ፊት ሲቆም፤ ሰይጣን ደግሞ ይከስሰው ዘንድ ከኢየሱ በስተቀኝ ቆመ (ክራኦይ 12:10 ጋር አመሳክር።) እግዚአብሔር አብ ዳኛ ሲሆን፤ የተከሰሰው ደግሞ ሕዝቡን የሚወክለው ኢየሱ ነበር። ተሟጋች ዓቃቤ ሕጉም ሰይጣን ነበር። (መጽሐፍ ቅዱስ የወንድሞች ከሳሽ ሲል ይጠራዋል።) ሰይጣን በጉዳዩ አሸናፊ ይመስል ነበር። ይሁንና፤ ኢየሱ በእግዚአብሔር ቀኝ የሚቆም ጠበቃ ነበረው፤ ይህም ሁኔታውን ለወጣው። ክርስቶስ ለኢየሱ የልብስ ልዋጭ በማቅረብ የሰይጣንን ክስ ዝም አሰኘ።

ኢየሱስ ክርስቶስ «ጠበቃችን» ሲባል አሳቡ ይኼ ነው። እርሱ አማኞችን በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ይወክላል፤ መስዋዕቱ ደግሞ የአማኙን ኃጢአት ያስተሰርያል። ክርስቶስ ለሕዝቡ ሰለምተ፤ የእግዚአብሔርን የጽድቅ ሥራ ፈጽሟል። («የኃጢአት ደመወዝ ሞት ነው።») በእግዚአብሔር ቀኝ ስለ እኛ ሰለሟቆም፤ ዕለት በዕለት መስዋዕትነቱን ለጉድለታችን ሊያቀርበው ይችላል።

ከእኛ የሚፈልገው ነገር ቢኖር በምንወድቅበት ጊዜ ኃጢአታችንን እንድንናዘዝ ብቻ ነው።

«መናዘዝ» ማለት ምን ማለት ነው? ኃጢአትን መናዘዝ ማለት ኃጢአታችንን «ከመቀበል» የላቀ ነው። ኦዛዜ ማለት «[ስለ አንድ ነገር] ተመሳሳይ ነገር መናገር» ማለት ነው። ስለሆነም፤ ኃጢአትን መናዘዝ ማለት እግዚአብሔር ስለዚያ ኃጢአት የሚለውን ተመሳሳይ ነገር መድገም ማለት ነው።

አንድ አማካሪ በወንጌል ስብሰባ ወቅት ወደፊት የመጣውን ሰው ለመርዳት እየሞከረ ነበር። ሰውዬው «እኔ ክርስቲያን ነኝ፤ ዳሩ ግን በሕይወቴ ውስጥ ኃጢአት ስላለ እርዳታ እፈልጋለሁ» አለ። አማካሪው 1ኛ ዮሐንስ 1:9ን አሳየውና ሰውዬው ኃጢአቱን ለእግዚአብሔር እንዲናዘዝ ነገረው።

ሰውዬውም፤ «አባት ሆይ፤ አንድ ነገር አጥፍቼ እንደሆነ...» ብሎ ጀመረ። በዚህ ጊዜ አማካሪው አቋርጦት፤ «ቆይ አንድ ጊዜ፤ እኔንም ወደ ኃጢአትህ አትጨምረኝ። ወንድሜ፤ <እንደሆነ> ወይም <እኛ> ብሎ ነገር አይሠራም፤ ጉዳይህን ከእግዚአብሔር ጋር መጨረስ አለብህ!» አለው።

አማካሪው አልተሳሳተም።

ኮዛዜው ግሩም ጸሎት ማድረግ፤ ወይም ሃይማኖታዊ ማመኘኛ ማቅረብ፤ ወይም እግዚአብሔርንና ሌሎች ክርስቲያኖችን ለማስደነቅ መሞከር አይደለም። ኮዛዜ ኃጢአትን እግዚአብሔር በሚጠራው ስም መጥራት ነው። ቅንዓት፣ ጥላቻ፣ ምኞት፣ ማታለል፣ ወይም ሌላ። መናዘዝ ማለት ለራሳችንና ለእግዚአብሔር ታማኝ መሆን ማለት ነው። ሌሎችም ከተካተቱበት ከእነርሱም ጋር ታማኝ መሆን። ይህም ኃጢአትን ከመቀበል የላቀ ነው። በኃጢአት ላይ መፍረድና ፊት ለፊት መጋፈጥ ማለት ነው።

ኃጢአታችንን ስንናዘዝ እግዚአብሔር ይቅር እንደሚለን ቃል ገብቶልናል (ቁጥር 9)። ይሁንና፣ የተስፋ ቃል የእግዚአብሔርን ቃል እንድንተላለፍ በር አይከፍትልንም!

አንድ ተማሪ በትምህርት ቤቱ የመንፈሳዊ ጉዳዮች ኃላፊ ለሆነው ወንድም «ተመልሼ ከእግዚአብሔር ይቅርታ ልጠይቅ እንደምችል ስለማውቅ፣ ኃጢአት ሠርጅ መጣሁ» አለው።

ኃላፊውም ወደ 1ኛ ዮሐንስ 1፡9 እያመለከተ፣ «እግዚአብሔር ይቅር ሊልህ የሚችለው ምን ላይ ተመሥርቶ ነው?» ሲል ጠየቀው።

ልጁም፣ «እግዚአብሔር የታመነና ጻድቅ ነው» አለው።

ኃላፊውም፣ «እነዚያ ሁለቱ ቃላት ከኃጢአት ሊጠብቁህ ይገባ ነበር። ኃጢአትህን ይቅር ለማለት ከእግዚአብሔር ምን እንደሚጠበቅበት ታውቃለህ?» ሲል ጠየቀው።

ልጁ አንገቱን አቀረቀረና፣ «ኢየሱስ የግድ ሊሞትልኝ ያስፈልግ ነበር» አለ።

ከዚያም ኃላፊው ወደ ነጥቡ አመራ። «ልክ ነህ። ይቅርታ እግዚአብሔር የሚፈጽመው ቀላል ተግባር አይደለም። እግዚአብሔር ለተስፋ ቃሉ የታመነና ጻድቅ የሆነው ክርስቶስ ለኃጢአቶችህ ስለሞተና የቅጣትህን ዋጋ ስለ ከፈለ ነው። እንግዲህ፣ በሚቀጥለው ጊዜ ኃጢአት ለመሥራት ስታቅድ ታማኝና አፍቃሪ በሆነ አምላክ ላይ ኃጢአት እንደምትሠራ አስታውስ!» አለው።

በመሠረቱ፣ ማንጸት ሁለት ጎኖች አሉት፤ እነዚህም የሕግን ችሎት ፊትና ግላዊ ማንጸትን የሚያመለክቱ ናቸው። በመስቀል ላይ የፈሰሰው የክርስቶስ ደም ከኃጢአት በደል ነፃ በማውጣት፣ በእግዚአብሔር ፊት ትክክለኛ አቋም (ጽድቅ) ይሰጠናል። የኢየሱስ ሞት ቅዱስ ሕጉን ስለፈጸመው እግዚአብሔር ይቅር ይለናል።

በተጨማሪ፡ እግዚአብሔር የኃጢአተኛውን ውስጣዊ ሕይወት ለማንጸት ይፈልጋል። ዳዊት፡ «አቤቱ ንጹሕ ልብን ፍጠርልኝ» ሲል ጸልዮአል [መዝ. (51)፡10]። ኑዛዜአችን እውነተኛ ሲሆን፤ እግዚአብሔር በመንፈስና በቃሉ አማካኝነት ተግባሩን ያከናውናል (ዮሐ. 15፡3)። በልባችን የማንጸትን ተግባር ይፈጽማል (1ኛ ዮሐ. 1፡9)።

ንጉሥ ዳዊት የፈጸመው ትልቅ ጥፋት ኃጢአቶቹን ከመናዘዝ ይልቅ ለመሸፋፈን መሞከሩ ነበር። ምናልባትም ለአንድ ዓመት ያህል በማታለልና በሽንፈት ኖሮአል። ስለሆነም፤ ሰው በምቼ ጊዜ መጸለይ እንዳለበት መግለጹ አስገራሚ አይደለም [መዝ. (32)፡6]።

ኃጢአታችንን መናዘዝ የሚኖርብን መቼ ነው? ወዲያውኑ ኃጢአት ውስጥ እንደወደቅን ሰናውቅ! «ኃጢአቱን የሚሰውር አይለማም፤ የሚናዘዝባትና የሚተዋት ግን ምሕረትን ያገኛል» (ምላ. 28፡13)። በብርሃኑ በመመላለስ በሕይወታችን ውስጥ ያለውን «ቆሻሻ» ልንመለከትና ወዲያውኑ ልናስወግደው እንችላለን።

ይህም ኃጢአትን ለማስወገድ ወደሚረዳን ሦስተኛ መንገድ ይመራናል፤ ለመሸፋፈን ልንጥርም ሆነ ልንናዘዝ እንችላለን፤ ወይም ደግሞ

### 3. ኃጢአታችንን ልናሸንፍ እንችላለን።

ዮሐንስ ከርስቲያኖች ኃጢአት መሥራት እንደሌለባቸው በግልጽ ይናገራል። «ኃጢአትን እንዳታደርጉ ይህን እጽፍላችኋለሁ» (1ኛ ዮሐ. 2፡1)።

በኃጢአት ላይ ድልን የመቀዳጀቱ ምሥጢር የሚገኘው «በብርሃን ተመላለሱ» በሚለው ሐረግ ውስጥ ነው (1፡7)።

በብርሃን መመላለስ ማለት ግልጽ፤ እውነተኛና ታማኝ መሆን ማለት ነው። ጳውሎስ ወዳጆቹ፡ «ቅኖችና ያለ ነውር» እንዲሆኑ ጸልዮአል (ፊልጵ. 1፡10)። ታማኝነት (በእንግሊዝኛው <ሰንሲር>) «ሳይን» እና «ሲራ» ከሚባሉ ሁለት የላቲን ቃላት የተገነባ ሲሆን ፍቅራዊ «ያለስም» ማለት ነው። በሮም መንግሥታት፤ አንዳንድ ሐውልት ሠሪዎች የተበላሹባቸውን የተቀረጸ ድንጋይ ማጣበቂያዎች በሰም ሸፍነው ያልፉ ነበር፤ ይህም ወደ በኋላ ሐውልቱ ለፀሐይ ሙቀት እስኪገለጥ ለጊዜው አያስታውቅም ነበር። ይሁንና፤ በጣም አስተማማኝ የሐውልት ሠሪዎች የሚሠሩአቸው ሐውልቶች «ሳይን

ሲራ» ማለትም ያለ ሰም መሆናቸውን ደንበኞቻቸው እንዲያውቁላቸው ያደርጉ ነበር።

አብያተ ክርስቲያናትና የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ቤቶች በእግዚአብሔር ብርሃን ተፈትኖ የማለፍ ሕይወት በሌላቸው ታማኝ ባልሆኑ ሰዎች መሞላታቸው አሳዛኝ ነገር ነው። «እግዚአብሔር ብርሃን» በመሆኑ፤ በብርሃኑ ስንመላለስ ልንደብቅ የምንችለው ምንም ነገር የለም። ግልጽና ታማኝ ሆኖ ለማስመሰል የማይሞክር ክርስቲያን ማግኘቱ የሚያጽናና ነገር ነው።

በብርሃን መመላለስ ማለት ለእግዚአብሔር፤ ለራሳችንና ለሌሎች ታማኝ መሆን ነው። ብርሃኑ ኃጢአታችንን በሚገልጽልን ጊዜ ወዲያውኑ ለእግዚአብሔር ተናዝዞ ይቅርታውን መቀበል ማለት ነው። ኃጢአታችን ሌላውን ሰው ሲጎዳው እርሱን ደግሞ ይቅርታ እንዲያደርግልን እንጠይቃለን።

በብርሃኑ መመላለስ ሌላም አሳብ ይጨምራል። ይኸውም የእግዚአብሔርን ቃል መታዘዝ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:3፤4)። «ሕግህ ለእግራ መብራት፤ ለመንገዴ ብርሃን ነው» [መዝ. (119):105]። በብርሃን መመላለስ በየዕለቱ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ጊዜ በማሳለፍ ፈቃዱን ማወቅና ከዚያም የነገረንን ሁሉ መታዘዝ ነው።

ለእግዚአብሔር ቃል መታዘዛችን እርሱን መውደዳችንን ያረጋግጣል። ለመታዘዝ የሚያነሣሱ ሦስት ዓላማዎች አሉ። ግዴታችን ስለሆነ፤ አስፈላጊያችን ስለሆነ፤ ወይም እኛው በፍላጎታችን ልንታዘዝ እንችላለን።

አንድ ባሪያ የሚታዘዘው ግዴታው ስለሆነ ነው። ካልታዘዘ መቀጣቱ የማይቀር ነው። አንድ በደመወዝ የተቀጠረ ሠራተኛ የሚታዘዘው መታዘዝ ስለሚያስፈልገው ነው። በሥራው ላይደሰት ቢችልም፤ ደመወዙን ለመቀበል ደስ ይሰኛል! ሠርቶ በሚያገኘው ገንዘብ ቤተሰቡን መመገብና ማልበስ ስለሚኖርበት መታዘዝ ያሻዋል። ክርስቲያን ግን ለማያዊ አባቱን የሚታዘዘው ስለሚፈልግ ነው፤ ይህም የሆነው በእርሱና በእግዚአብሔር መካከል ያለው ግንኙነት የፍቅር ስለሆነ ነው። «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» (ዮሐ. 14:15)።

ልጆች ሳለን መታዘዝን የተማርነው በዚህ መንገድ ነበር። በመጀመሪያ፤ ግዴታችን በመሆኑ ታዘዝን። ባንታዘዝ እንገረፋለን! እያደግን ስንመጣ ግን መታዘዝ ደስታና ሽልማት መሆኑን ተረዳን፤ ስለሆነም በሕይወታችን የተወሰኑ ጉድለቶችን ስለሚሞላልን መታዘዝ

ጀመርን። ከፍቅር የተነሣ መታዘዝ መጀመራችን ደግሞ የእውነተኛ ብስለት ምልክት ነበር።

«አዲስ ክርስቲያኖች» ይታዘዙ ዘንድ ባለማቋረጥ ማስጠንቀቅ ወይም መሸለም ያሻል። በሳል ክርስቲያኖች የእግዚአብሔርን ቃል ለምተው እርሱን ስለሚወዱት ብቻ ይታዘዛሉ።

በብርሃን መመላለስ እውነተኛነትን፣ ታዛዥነትንና ፍቅርን ያካትታል፤ እንዲሁም የክርስቶስን ምሳሌ ይዞ የእርሱን ፈለግ መከተልን ያካትታል (1ኛ ዮሐ. 2:6)። በመሠረቱ፣ ማንም ሰው የክርስቶስን ምሳሌ በመከተል ክርስቲያን አይሆንም፤ ይሁንና፣ ወደ እግዚአብሔር ቤተሰብ ከመጣን በኋላ ስለምንኖርበት ሕይወት ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ አንድ ታላቅ ምሳሌ አድርገን ልንከተለው ይገባል።

ይህም «በክርስቶስ መኖር» ማለት ነው። ክርስቶስ የኃጢአታችን ማስተሰሪያ (ወይም መሥዋዕት) (ቁጥር 2) እና በእግዚአብሔር ፊት የሚወክለን ጠበቃችን (ቁጥር 1) ብቻ ሳይሆን፣ ለዕለታዊ ሕይወታችንም ፍጹም የሆነ ምሳሌአችን ነው (እርሱ «ጻድቁ ኢየሱስ ክርስቶስ» ነው።)

በዚህ ስፍራ ቁልፍ ቃል «በእርሱ እንዳለ» የሚለው ነው (ቁጥር 6)። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ በዚህ ዓለም ነንና» (4:17)። «እርሱ በብርሃን እንዳለ» በብርሃን ልንመላለስ ይገባል (1:7)። «እርሱ ንጹሕ እንደሆነ» ራሳችንን ልናነጻ ይገባል (3:3)። «እርሱ ጻድቅ እንደሆነ ጽድቅን የሚያደርግ ጻድቅ ነው» (3:7)። በብርሃን መመላለስ ማለት በዚህ ምድር ላይ ኢየሱስ በኖረበትና አሁንም በሰማይ ባለበት መንገድ መኖር ማለት ነው።

ይህ በዕለታዊ ሕይወታችን ውስጥ ተግባራዊ ተዛምዶ አለው። ለምሳሌ፣ የሌላው ኃጢአት ሲበድለው የአማኝ ምላሽ ምን ሊሆን ይገባል? መልሱ እግዚአብሔር በክርስቶስ አማካይነት ይቅር እንዳላቸው አማኞች ይቅር ሊባባሉ ይገባል ነው (ኤፌ. 4:32ን ከቆላስይስ 3:13 ጋር አመሳክር)።

በብርሃን መመላለስ ማለትም የክርስቶስን ምሳሌ መከተል በቤተሰብ ውስጥም ለውጥ ያስከትላል። ባሎች «ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያንን እንደወደዳት» ሚስቶቻቸውን እንዲወዱ ተነግሮአቸዋል (ኤፌ. 5:25)። «ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያን እንዳደረገላት» ባሎች ሚስቶቻቸውን እንዲንከባከቡ ተነግሮአቸዋል (5:29)። ሚስቶች ደግሞ ባሎቻቸውን እንዲያከብሩና እንዲታዘዙ ተነግሮአቸዋል (5:22-24)።

በየትኛውም የሕይወት ክፍል ኃላፊነታችን የኢየሱስ ምሳሌነት መከተል ነው። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ እንዲሁ በዚህ ዓለም ነንና።» እርሱ እንደተመላለሰ ልንመላለስ ይገባል።

እንደ ሰብአዊ ፍጥረት ባለችን ደካማ ማንነት የኢየሱስ ክርስቶስን ሕይወት በምሳሌነት ልንከተል አንችልም። ጥረታችንም በእግር ኳስ ሜዳ ውስጥ እንደ ዝነኛ ተጨዋች ሊታይ ከሚፈልግ የአካል ጉዳተኛ ተነጥሎ አይታይም፤ የአካል ጉዳተኛው ላደረገው ጥረት «ድንቅ ነው» የሚል ማበረታቻ እንሰጠው ይሆናል። እርሱ ግን ከጥረቱ ወደኋላ ይቀራል። ለዚህ ነው ዮሐንስ «ኑሩ» የሚል ቃል የሚጠቀመው (1ኛ ዮሐ. 2:6)። ክርስቶስ እንደተመላለሰ የምንመላለስበት ብቸኛው መንገድ በእርሱ መኖር ነው።

ይህ በኃጢአት ድል የማግኛ ምሥጢር ነው።

ኢየሱስ ራሱ በእርሱ መኖር ምን እንደሆነ ለደቀ መዛሙርቱ ተናግሮአል። በወይኑና በወይን ቅርንጫፎቹ ምሳሌነት ነበር አሳቡን ያብራራላቸው (ዮሐ. 15)። ቅርንጫፍ ከወይኑ ግንድ ጋር አብሮ በመኖር ሕይወትን እንደሚያገኝ ሁሉ፣ አማኞችም ከክርስቶስ ጋር ያላቸውን ኅብረት በመጠበቅ ጥንካሬ ያገኛሉ።

በክርስቶስ መኖር ማለት ለእርሱ ለመኖርና እርሱን ለማገልገል በሚያስፈልገን ሁሉ ሙሉ ለሙሉ በእርሱ ላይ መደገፍ ማለት ነው። ይህ ሕያው ግንኙነት ነው። እርሱ በእኛ በኩል ሕይወቱን ሲኖር፣ እኛም ምሳሌነቱን መከተልና እርሱ እንደተመላለሰ ልንመላለስ እንችላለን። ጳውሎስ፣ «ክርስቶስ... በእኔ ይኖራል» ሲል ይህንኑ ሁኔታ በፍጹምነት ይገልጻል (ገላ. 2:20)።

ይህ የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ያመለክታል። ክርስቶስ ኃጢአት በምንሠራበት ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ይወክለን ዘንድ በሰማይ ጠበቃችን ነው (1ኛ ዮሐ. 2:1)። መንፈስ ቅዱስ ደግሞ እዚህ በምድር ላይ ለእኛ የእግዚአብሔር ጠበቃ ነው። ክርስቶስ ስለ እኛ ሲማልድ (ሮሜ 8:34)፣ መንፈስ ቅዱስም እንዲሁ ስለ እኛ ይማልዳል (8:26-27)። እኛ ግሩም «ሰማያዊ ስልክ አለን» ይኸውም፣ እግዚአብሔር ወልድ ስለ እኛ በሰማይ ሲማልድ፣ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በልባችን ውስጥ ሆኖ ስለ እኛ ስለሚቃትት ነው። እኛ በወልድ አማካኝነት ከአብ ጋር ግንኙነት አለን፤ አብም በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ከእኛ ጋር ግንኙነት አለው።

ክርስቶስ በእኛ ውስጥ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል አማካኝነት በእኛ ሕይወቱን ይገልጻል። በክርስቶስ ውስጥ

የምንኖረውና እንደ እርሱ የምንመላለሰው በኩረጃ ሳይሆን፤ በተሠጣዎ ነው፤ በመንፈሱ አማካኝነት ክርስቶስ በእኛ ይኖራል። በብርሃን መመላለስ በመንፈስ ቅዱስ እንጂ የሥጋን ምኞት በመፈጸም አይደለም (ከገላትያ 5:16 ጋር አመሳክር)።

እግዚአብሔር ኃጢአትን ልናሸንፍ የምንችልባቸውን መንገዶች አዘጋጅቶልናል። አብሮን የተወለደውን የኃጢአት ተፈጥሮ ልንለውጥ ወይም ልናጠፋው አንችልም (1ኛ ዮሐ. 1:8)፤ ዳሩ ግን ምኞቶቹን መፈጸም የለብንም። በብርሃን ስንመላለስና የኃጢአትን ትክክለኛ ምንነት ስንመለከት፤ እንጠላውና ከዚያ ዘወር እንላለን። ኃጢአት ብናደርግ ግን ወዲያውኑ ለእግዚአብሔር ተናገዝን ማንጸቱን እንቀበላለን። በውስጣችን በሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በመደገፍ በክርስቶስ እየኖርን እርሱ እንደተመላለሰ እንመላለሳለን።

ይሁንና፤ ይህ ሁሉ የሚጀምረው በሰዎችና በእግዚአብሔር ፊት ግልጽና እውነተኛ ከመሆን ነው። ልናስመስልና ሌሎችን ለማስደነቅ ትወና በምንጀምርበት ጊዜ ከብርሃኑ ወደ ጨለማ እንሻገራለን። ስር ምልተር ስኮት ስለዚህ ጉዳይ እንዲህ ይላሉ፡-

«ማታለል የጀመርን ዕለት

አቤት፤ የድሩ ውስብስብነት!»

እውነተኛ ሕይወት በማታለያ ነገሮች ላይ ሊመሠረት አይችልም። በብርሃኑ ከመመላለሳችን በፊት፤ ራሳችንን ልናውቅ፤ ራሳችንን ልንቀበልና ራሳችንን ለእግዚአብሔር ልናስረክብ ይገባል። እግዚአብሔር ማንነታችንን ቀደም ብሎ ስለሚያውቅ ሌሎችን ለማታለል መጣሩ ሞኝነት ነው።

ይህ ሁሉ በብርሃን መመላለስ ለምን ሕይወትን ቀላልና አስደሳች እንደሚያደርግ ለማብራራት ያግዛል። በብርሃን ስንመላለስ የምትኖረው አንዱን አካል ብቻ ለማስደሰት ነው፤ ይኸውም እግዚአብሔርን ነው። ይህም ነገርን ሁሉ ያቃልላል። ኢየሱስ፡ «እኔ ደስ የሚያሰኘውን ዘወትር አደርጋለሁና» ብሏል (ዮሐ. 8:29)። በብርሃን ልንመላለስና እግዚአብሔርን ደስ ልናሰኝ ይገባል (1ኛ ተሰ. 4:1)። ራሳችንንና እግዚአብሔርን ለማስደሰት ብንኖር፤ ይህ ሁለት ጌቶችን ለማገልገል መሞከር ስለሆነ ከዳር ሊደርስ አይችልም። ሰዎችን ለማስደሰት ብንኖር ደግሞ፤ ሁለት ሰዎች በሁሉም ነገር ስለማይስማሙ ከመሀል ስንጎሰም እንኖራለን። በብርሃን መመላለስና እግዚአብሔርን ለማስደሰት መኖር-ዓላማዎቻችንን በማቃለልና ሕይወታችንን ፈር በማስያዝ ሰላምንና የተረጋጋ አኗኗርን ያለማምደናል።

ዮሐንስ እውነተኛ የሆነ ሕይወት ኃጢአትን እንደማይወድ ይገልጻል። እውነተኛ አማኝ በመሸፈን ፈንታ ኃጢአቱን በመናዘዝና

በእግዚአብሔር ቃል ብርሃን በመመላለስ ለማሸነፍ ይሞክራል። ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚሄድ በማወቁ ብቻ አይረከም። ይልቁንም፤ ሰማያዊውን ሕይወት አሁኑኑ በዚህ ምድር ላይ ለመኖር ይፈልጋል። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ በዚህ ዓለም እንዲሁ ነንና።» እርሱ ቃሉንና አካሄዱን ላለመነጣጠል ይጠነቀቃል። እርሱ በብዙ «አፋዊ» ውትወታ ራሱን ለማስደነቅ አይሞክርም።

ጉባኤው በስብሰባው መዝጊያ ላይ «ላንተ እጸልያለሁ» እያለ ይዘምራል። ሰባኪው ከመድረኩ አካባቢ ወደ ነበረው ሰውዬ ዘወር አለና «ለማን ነው የምትጸልየው?» ሲል ጠየቀው።

ሰውዬው ግራ ተጋብቶ ዝም አለ። ከዚያም፤ «እንጃ፤ እኔ ለማንም እየጸለይሁ አይመስለኝም» በማለት መለሰ።

ሰባኪውም፤ «ላንተ እጸልያለሁ» ስትል ስለሰማሁ እውነትህን መስሎኝ ነው» አለው።

«የለ የለም...ዝም ብዬ እየዘመርሁ ነኝ» አለ። የተደናገረው ሰውዬ።

የማይጠቅም ሃይማኖታዊ ንግግር! የቃላት ሃይማኖት ብቻ! ያዕቆብ 1:23ን በነፃ ትርጉም ስናስቀምጠው፤ «ቃሉን የምንፈጽምና ስለ ቃሉ የምንናገር እንሁን» የሚል ይሆናል። የምንናገረውን ቃል መኖር አለብን። ቃላቱን ማወቅ ብቻውን በቂ አይደለም! ሕይወቱንም መኖር አለብን። ከተናገርን በዚያው መሠረት ልንኖር ይገባል።

## አዲስና አሮጌ

1ኛ ዮሐንስ 2:7-11

ዮሐንስ እውነተኛ የሆነውን ሕይወት ሲገልጽ፤ በተደጋጋሚ ሦስት ቃላት ይጠቀማል፤ እነዚህም፤ ሕይወት፣ ፍቅርና ብርሃን ናቸው። እንዲያውም፤ ለክርስቲያን ፍቅር ርእሰ-ጉዳይ የደብዳቤውን ሦስት ክፍሎች ተጠቅሟል። ዮሐንስ ፍቅር፤ ሕይወትና ብርሃን ጎን ለጎን እንደሚሄድ ይገልጻል። እነዚህን ሦስት ክፍሎች (2:7-11፤ 3:10-24 እና 4:7-21) ለብቻቸው አንብብና ፍቅር፤ ሕይወትና ብርሃን ሊነጣጠሉ እንደማይገባ ትረዳለህ።

በአሁኑ ጊዜ ጥናታችን (2:7-14)፤ የክርስቲያን ፍቅር በብርሃንና በጨለማ ተጽዕኖ እንደሚደርስበት እንማራለን። በብርሃን የሚመላለስ (ማለትም እግዚአብሔርን የሚታዘዝ) ክርስቲያን ወንድሙን ይወዳል። በ1ኛ ዮሐንስ 3:10-24፤ የክርስቲያን ፍቅር የሕይወት ወይም የሞት ጉዳይ እንደሆነ ተነግሮናል፤ ይህም በጥላቻ መኖር ማለት በመንፈሳዊ ሞት መኖር በመሆኑ ነው። በ1ኛ ዮሐንስ 4:7-21፤ የክርስቲያን ፍቅር የእውነትና የሰላም ጉዳይ እንደሆነ እንመለከታለን (ከ4:6 ጋር አወዳድር)፤ ይህም እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን ፍቅር በማወቅ የእግዚአብሔርን ፍቅር ለሌሎች ስለምናሳይ ነው።

በእነዚህ ሦስት ክፍሎች ክርስቲያኖች ለምን እርስ በርሳቸው ሊዋደዱ እንደሚገባ ሦስት ምክንያቶችን እናገኛለን።

1. እግዚአብሔር እንድንዋደድ አዝዞናል (2:7-11)

2. ከእግዚአብሔር ስለ ተወለድን የእግዚአብሔር ፍቅር በእኛ ውስጥ አለ (3:10-24)።

3. እግዚአብሔር መጀመሪያ ፍቅሩን ገልጿልናል (4:7-21)። «እርሱ አስቀድሞ ወዶናልና እኛ እንወደዋለን!»

ዮሐንስ ስለ ፍቅር መጻፍ ብቻ ሳይሆን በሕይወቱም ይለማመደዋል። ለተደራሰቡ ከሚሰጣቸው ውድ ስሞች አንዱ «ወንድሞች» የሚለው ነው። ለአንባቢዎቹ የፍቅር ስሜት ነበረው። ዮሐንስ በወንጌሉና በመልእክቶቹ ለፍቅር ርእሰ-ጉዳይ እንዲህ የላቀ ስፍራ ስለሚሰጥ «የፍቅር ሐዋርያ» ተብሎ ይታወቃል። ይህም ሆኖ፤ ዮሐንስ ሁልጊዜም «የፍቅር ሐዋርያ» አልነበረም። በአንድ ወቅት ኢየሱስ ለዮሐንስና እንደ እርሱው ሁሉ ተናጻጅ ለነበረው ወንድሙ

ለያዕቆብ «በኦሪርጌስ» የሚል የቅጽል ስም ሰጥቶአቸው ነበር- «የነጎድጓድ ልጆች» ለማለት ነበር (ማር. 3:17)። በሌላ አጋጣሚ እነዚህ ሁለቱ ወንድማማቾች አንዲት መንደር ለማጥፋት እሳት ከሰማይ ሊያወርዱ ፈልገው ነበር (ሉቃስ 9:51-56)።

አዲስ ኪዳን የተጻፈው በግሪክ ስለነበር፤ ጸሐፊዎቹ ብዙውን ጊዜ ይበልጥ አሳቡን በውስንነት የሚገልጽ ቃል ለመጠቀም ይችሉ ነበር። የአማርኛው ቃል አንዳንዴ ፍቅር፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ መውደድ በሚል ተተርጉሞአል። በ1ኛ ዮሐንስ ስለ «ፍቅር» የተጻፈውን ስናነብ የግሪኩ ቃል «አጋፔ» የሚል ነው፤ ይህም እግዚአብሔር ለሰው ያለውን ፍቅር፤ ክርስቲያን ለሌሎች ክርስቲያኖች ያለውን ፍቅርና እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያኑ ያለውን ፍቅር የሚያሳይ ቃል ነው (ኤፌ. 5:22-33)።

በሌላ ስፍራ ለፍቅር የተሰጠው የግሪክ ቃል «ፊሊያ» «የጓደኝነት መዋደድ» የሚል አሳብ አለው፤ ይህም የአጋፔን ፍቅር ያህል የጠለቀ ወይም መለኮታዊ አይደለም። (ለጸታዊ ፍቅር የሚያገለግለው የግሪኩ «ኢሮስ» በአዲስ ኪዳናችን ውስጥ አልተጻፈም።)

የሚያስደንቀው የክርስቲያን ፍቅር አሮጌም አዲስም መሆኑ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:7-8)። ይህ እርስ በርሱ የሚቃረን አሳብ ይመስላል። በመሠረቱ፤ ፍቅር ራሱ አዲስ ወይም ትእዛዝ አይደለም፤ ሰዎች እግዚአብሔርን መውደዳቸው አዲስ ነገር አይደለም። ኢየሱስ ራሱ ሁለት የብሉይ ኪዳን ትእዛዛትን ዘዳግሞ 6:5ን እና ዘሌዋውያን 19:18ን- አንድ ላይ አዋህዶ፤ እነዚህ ሁለቱ ትእዛዛት ሕግንና ነቢያትን ሁሉ እንደሚያጠቃልሉ ተናግሯል (ማር. 12:28-34)። እግዚአብሔርን መውደድና ባልንጀራን መውደድ ኢየሱስ ወደ ምድር ከመምጣቱ በፊት የሚታወቁ ጥንታዊ አባባሎች ነበሩ።

እንግዲህ፤ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» (1ኛ ዮሐ. 2:8) የምትለው ትእዛዝ «አዲስ» የምትሆነው በምን መልኩ ነው? አሁንም የግሪኩን ቃል ማየቱ መልስ ለመስጠት ይረዳናል።

ግሪኮች «አዲስ» ለሚለው ሁለት የተለያዩ ቃላት ነበሩአቸው። አንደኛው «በጊዜ አዲስ» ሲሆን፤ ሁለተኛው «በጥራት አዲስ ነው»። ለምሳሌ፤ የመጀመሪያው ዘመናዊ ሆኖ፤ የተሠራውን አዲስ የተለመደ ቶዮታ መኪና ለመግለጽ ሊያገለግል ይችላል፤ ዳሩ ግን በፊት ያልታወቀና በብዙ መንገድ የተሻሻለ መርቹዲስ መኪና ብትገዛ ሁለተኛውን ቃል ልትጠቀም ትችላለህ- በጥራት አዲስ ለማለት።

እርስ በርስ ስለ መዋደድ የተሰጠው ትእዛዝ አዲስ የሆነው በጊዜ ሳይሆን በባሕርዩ ጥራት ነው። ከኢየሱስ ክርስቶስ የተነሣ፤ እርስ በርስ ስለመዋደድ የሚናገረው አሮጌ ትእዛዝ አዲስ ትርጉም ይዞአል። በነዚህ አምስት አጫጭር ቁጥሮች (ቁጥር 7-11) ውስጥ ትእዛዙ በሦስት አስፈላጊ መንገዶች አዲስ እንደሆነ እንመለከታለን።

# 1. በአጽንኦት አዲስ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:7)።

በቀደመው አንቀጽ (ቁጥር 3-6) ዮሐንስ ስለ «ትእዛዛት» በአጠቃላይ መልኩ ሲናገር የነበረ ሲሆን፤ አሁን ግን ትኩረቱን በአንድ ተነጣይ ትእዛዝ ላይ ያሳርፋል። በብሉይ ኪዳን የእግዚአብሔር ሕዝቦች እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ የሚናገረው ትእዛዝ ከብዙዎቹ ትእዛዛት አንድ ብቻ ነበር፤ አሁን ግን ይህ የድሮ ትእዛዝ ተመርጦ የበላይነት ስፍራ ተሰጠው።

አንድ ትእዛዝ ከሌሎች ሁሉ በላይ ሊሆን የሚችለው እንዴት ነው? ይህ ፍቅር የእግዚአብሔር ሕግ ፍጻሜ ከመሆኑ እውነታ አንጻር ተብራርቷል (ሮሜ 13:8-10)።

ከሕግ አኳያ ወላጆች ለልጆቻቸው እንክብካቤ ማድረግ አለባቸው። ልጅን ችላ ማለት የከፋ ወንጀል ነው። ይሁንና፤ ጠዋት ጊዜው እየረፈደ ሳለ የሚከተለውን ዓይነት ውይይት የሚያደርጉ ስንት ወላጆች ይኖራሉ?

ሚስት፡- «የእኔ ውድ፤ ብትነሣና ወደ ሥራ ብትሄድ ይሻላል። መታሰር አላማረንም።»

ባል፡- «ልክነሽ፤ አንቺም ብድግ ብለሽ ለልጆቼ ቁርሳቸውን ስጪአቸው፤ ልብሳቸውንም አልብሺአቸው። ምናልባት ፖሊሶች መጥተው እስር ቤት እንዳይከቱን...»

ሚስት፡- «ልክ ብለሃል። ልጆች፤ የሕጉ መኖር መልካም ነው፤ አለበለዚያ ግን ተኝተን ልንውል እንችል ነበር።»

ብዙውን ጊዜ ሠርቶ ለማደር ወይም ለልጆች እንክብካቤ ለማድረግ ሕግ አነሣሽ ምክንያት መሆኑ አጠራጣሪ ነው። ወላጆቹ እርስ በርሳቸው ስለሚዋደዱና ልጆቻቸውን ስለሚወዱ (አንዳንዴ ሊያማርሩ ቢችሉም)፤ ኃላፊነቶቻቸውን ይወጣሉ። ለእነርሱ ትክክለኛውን ነገር ማድረግ የሕግ ጉዳይ ሳይሆን፤ የፍቅር ጉዳይ ነው።

«እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ትእዛዝ የእግዚአብሔር ሕግ ፍጻሜ የሚሆነው በዚህ መልኩ ነው። ሰዎችን ስትወድ ስለ እነርሱ

ልትዋሽም ሆነ ከእነርሱ ልትሰርቅ አትችልም። ልትገድላቸውም አትችም። እግዚአብሔርንና ሌሎችን መውደድ አንድ ሰው ሳያስብ እገኝ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ እንዲፈጽም ያደርጋል! አንድ ሰው በክርስቲያን ፍቅር ተነሣሥቶ አንድ ተግባር ሲያከናውን በፍርሃት ሳይሆን በፍቅር እግዚአብሔርን በመታዘዝ ሌሎችን ያገለግላል።

ለዚህ ነው ዮሐንስ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው አዲስ ትእዛዝ እንደሆነ የተናገረው፤ አዲስ የሆነውም በአጽንኦት ነው። በመሆኑም ይህ ከዝርዝሩ ላይ የመጀመሪያውን ስፍራ የሚይዝ የትእዛዛት ቁጥጮ እንጂ፤ ተራ ትእዛዝ አይደለም።

ይህም ሆኖ፤ ይህ ትእዛዝ በሌላም አቅጣጫ በአጽንኦት አዲስ ነው። ይህም በክርስትና ሕይወት የቀዳሚነቱን ስፍራ ስለሚይዝ ነው። «ከመጀመሪያ የነበረችሁ አርጌ ትእዛዝ እንጂ የምጽፍላችሁ አዲስ ትእዛዝ አይደለችም» (1ኛ ዮሐ. 2:7)። ይህ «ከመጀመሪያ» የሚለው ቃል በዮሐንስ መልእክት ውስጥ በሁለት የተለያዩ መንገዶች የተጠቀሰ ሲሆን፤ ሁለቱንም መለየቱ ጠቃሚ ነው። በ 1ኛ ዮሐንስ 1:1፤ የክርስቶስን ዘላለማዊነት በመግለጽ «ከመጀመሪያው» እንደነበረ ያስረዳናል። ከዚህ አሳብ ጋር በሚዛመደው በዮሐንስ ወንጌል 1:1፤ «በመጀመሪያ ቃል ነበር» የሚል እናነባለን።

ይሁንና፤ በ 1ኛ ዮሐንስ 2:7 ርእስ-ጉዳዩ የክርስትና ሕይወት ጅማራ ነው። እርስ በርሳችን እንድንዋደድ የተሰጠን ትእዛዝ እግዚአብሔር በኋላ አስታውሶ ያከለልን የክርስትና ሕይወታችን ተጨማሪ ልምምድ አይደለም። ይልቁንም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ካመንን ጊዜ አንሥቶ በልባችን የኖረ ነው። ይህማ ባይሆን፤ ዮሐንስ «እኛ ወንድሞችን የምንወድ ስለሆንን ከሞት ወደ ሕይወት እንደተሻገርን እናውቃለን» ብሎ ሊጽፍ አይችልም ነበር (3:14)። ኢየሱስም፤ «እርስ በርሳችሁ ፍቅር ቢኖራችሁ፤ ደቀ መዛሙርቴ እንደሆናችሁ ሰዎች ሁሉ በዚህ ያውቃሉ» ብሏል (ዮሐ. 13:35)።

ያልዳነ ሰው በተፈጥሮው ራስ-ወዳድና በጥላቻ የተሞላ ሊሆን ይችላል፤ አዲስ የተወለደ ሕፃን በጣም የምንወደውን ያህል፤ እርሱ በበኩሉ ራስ-ወዳድና ጠቅላላው ዓለም ከትንሽዬ አልጋው ዙሪያ እንደሚሸከርከር አድርጎ እንደሚያስብ ማስታወስ አለብን። ሕፃኑ ደኅንነት ካላገኘው ሰው ጋር ይመስላል። «እኛ ደግሞ አስቀድመን የማናስተውል ነበርንና፤ የማንታዘዝ፤ የምንስት፤ ለምኞትና ለልዩ ልዩ ተድላ እንደ ባሪያዎች የምንገዛ፤ በከፋትና በምቀኝነት የምንኖር፤ የምንጣላ፤ እርስ በርሳችን የምንጠላላ ነበርን» (ቲቶ 3:3)። ይህ ግልጽ የዓለማውያን ባሕርይ ውብ ነው ባይባልም፤ በትክክል ያለ ነገር ነው።

አንዳንድ ዳግም ያልተወለዱ ሰዎች ከዚህ በላይ የተጠቀሱትን ነገሮች ላያደርጉ ቢችሉም፤ የሥጋ ፍሬዎች ሁልጊዜም በባሕርያቸው ውስጥ አሉ (ገላ. 5:19-21)።

አንድ ሰው በክርስቶስ በሚያምንበት ጊዜ አዲስ ሕይወትና አዲስ ባሕርይ ይቀበላል። የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በእርሱ ዘንድ ለመኖር ይመጣል፤ የእግዚአብሔርም ፍቅር በመንፈሱ አማካኝነት በልቡ ውስጥ ይፈስሳል (ሮሜ 5:5)። እግዚአብሔር ለአዲስ አማኝ ስለ ፍቅር ረዥም ገለጻ ማድረግ አያስፈልገውም! «እናንተ ራሳችሁ (በውስጣችሁ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት) እርስ በርሳችሁ ልትዋደዱ በእግዚአብሔር ተምራችኋልና» (1ኛ ተሰ. 4:9)። አንድ አዲስ አማኝ ሲወደው የነበረውን ነገር ሲጠላና ሲጠላው የነበረውን ነገር ሲወድ ራሱን ያገኛል!

ስለሆነም እርስ በርሳችን እንድንዋደድ የሚናገረው ትእዛዝ ከሐጽንኦት አንጻር አዲስ ነው፤ ይህም ክርስቶስ ከሰጠን እጅግ ጠቃሚ ትእዛዛት አንዱ ነው (ዮሐ. 13:34)። «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ቃል ቢያንስ አሥራ ሁለት ጊዜያት ያህል በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተጠቅሶአል (ዮሐ. 13:34፤ 15:9፤ 12፤ 17፤ ሮሜ 13:8፤ 1ኛ ተሰ. 4:9፤ 1ኛ ጴጥ. 1:22፤ 1ኛ ዮሐ. 3:11፤ 23፤ 4:7፤ 11፤ 12፤ 2ኛ ዮሐ. 5)። እንዲሁም፤ ስለ ወንድማማች መዋደድ የሚናገሩ ሌሎች በርካታ ጥቅሶች አሉ።

የክርስትናን ፍቅር ፍች መረዳቱ አስፈላጊ ነገር ነው። ይህ ክርስቲያኖች እርስ በርሳቸው ለመስማማት ይችሉ ዘንድ ለማጎልበት የሚጥሩት ባዶ ስሜታዊ ክንውን አይደለም። ይህ ለአንዳንድ ሰዎች የሚኖረን ስሜታዊ ሰበት ሳይሆን፤ የፈቃድ ጉዳይ ነው። ውሳኔም ነው፤ በመሆኑም፤ የእግዚአብሔር ፍቅር በአንተ በኩል ለሌሎች እንዲዳረስ አእምሮህን አንቅተህ በፈቃደኛነት የምትወስንበትና እነርሱንም በፍቅር የምትመለከትበት መንገድ ነው። የምትወዳቸው ይመስል የትወና ተግባር የምታከናውንበት ሳይሆን፤ በትክክል ፍቅርህን የምትገልጽበት ነው። ይህ ግብዝነት አይደለም፤ እግዚአብሔርን መታዘዝ እንጂ።

ምናልባትም ለክርስትና ፍቅር ከሁሉ የሚሻለው ምሳሌ 1ኛ ቆሮንቶስ 13 ይሆናል። የመልእክቱን ሙሉ ጉልበት ለማግኘት ከአዲሱ ትርጉም መጽሐፍ ቅዱስ ለማንበብ ሞክር፤ ይህም ፍቅር የሌለው የክርስትና ሕይወት «ባዶ» እንደሆነ ይገልጻል!

ይሁንና፡ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ትእዛዝ አዲስ የሆነው በአጽንኦት ብቻ አይደለም፡-

## 2. በምሳሌነት አዲስ ነው (1ኛ ዮሐ. 2፡8)።

ዮሐንስ፡ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው በመጀመሪያ በክርስቶስ ሕይወት እንደሠራና አሁን ደግሞ በክርስቶስ በሚያምኑ ሰዎች ሕይወት እንደሚሠራ ይገልጻል። ኢየሱስ ራሱ ለዚህ ትእዛዝ ዋና ምሳሌ ነው።

ወደ በኋላ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» በሚለው ታላቅ አባባል ላይ የምናተኩር ቢሆንም (4፡8)፤ በዚህ ስፍራ በጥቆማ መልክ ተቀምጦልናል። አንድ ሰው ኢየሱስ ክርስቶስን ሲመለከት፤ ፍቅር በእርሱ ውስጥ ሞልቶና በምሳሌነት ተቀምጦ ያያል። ኢየሱስ እርስ በርሳችን እንድንዋደድ በማዘዙ፤ እርሱ ራሱ ያደረገውን እንድናደርግ ጠይቆናል። አራቱ የወንጌል ዘገባዎች የሚያሳዩት በፍቅር መንፈስ ያሳለፈውን ሕይወት ነው፤ ያንንም ሕይወት የኖረው ከአሳብ ደረጃ እጅግ በራቁ ሁኔታዎች ነበር። ኢየሱስ፡ «እኔ ሕይወቴን የመራሁት በዚህ ታላቅ ትእዛዝ መሠረት ነውና፤ ምሳሌነቴን እንድትከተሉ ላላችላችሁ እችላለሁ» ማለቱ ነበር።

ኢየሱስ ፍቅርን ያብራራው እርሱ ራሱ በኖረበት ሕይወት ነበር። እርሱ ከቆውንም ጥላቻን ወይም ክፋትን አላሳየም። ምንም እንኳን ጸድቅ ነፍሱ ኃጢአትንና አለመታዘዝን ብትጠላም፤ እንዲህ ያሉ ኃጢአቶች የፈጸሙትን ሰዎች ጠልቶ አያውቅም። ፍርድን በሚያውጁባቸው የጽድቅ ብያኔዎቹ ውስጥ እንኳ ሁልጊዜም በቃላት የማይገልጸው ለውር የፍቅር ስሜት ነበር።

ኢየሱስ ለአሥራ ሁለቱ ደቀ መዛሙርቱ የነበረውን ፍቅር ማሰብ የሚያጽናና እውነት ነው። ከመካከላቸው ማን ታላቅ እንደሆነ ሲሟገቱ፤ ወይም ሰዎች ወደ ጌታቸው እንዳይቀርቡ ሲከለከሉ ምንኛ ልቡን አቁስለውት ይሆን? እያንዳንዱ ከሌሎቹ የተለየ ነበርና የክርስቶስ ፍቅር ግን እያንዳንዱን በሚረዳ ግላዊ መንገድ ለማካተት ሲል ነበር። እርሱ የጴጥሮስን ችኩልነት፤ የቶማስን አለማመንና የይሁዳን ክህደት ሳይቀር ይታገሥ ነበር። ስለሆነም፤ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱ እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ ሲናገር፤ እርሱ እንዳደረገው እንዲያደርጉ ብቻ ነበር ያዘዛቸው።

ጌታችን ለሁሉም ዓይነት ሰዎች ፍቅር እንደነበረውም ተመልከት። ኃጢአተኞችና ቀራጮች በፍቅሩ ሲሳቡ (ሉቃስ 15:1)፤ የዝቅተኞች ዝቅተኛም ከእግሩ ሥር ሊያነባ ይችላል ነበር (ሉቃስ 7:36-39)። መንፈሳዊ ረሃብ የተጠናወተው ረቡኒ ኒቆዲሞስ ሌሊት በሰው ሊያገኘው ቻለ (ዮሐ. 3:1-21)፤ አራት ሺህ «ተራ ሰዎች» ለሦስት ቀናት ትምህርቱን ሊከታተሉና (ማርቆስ 8:1-9) ከዚያም ተአምራዊ ምግብ ሊመገቡ ችለው ነበር። እርሱ ሕፃናትን በእቅፉ አኑርአቸዋል። ወታደሮች ወደ ጎልጎታ ሲወስዱት ሳለ የሚያለቅሱለትን ሴቶች ሳይቀር አጽናንቶአል።

ምናልባትም ስለ ኢየሱስ ፍቅር የሚበልጠው ነገር የጠላቶቹን ሕይወት ሳይቀር የነካበት መንገድ ነበር። በመንፈሳዊ ዕውርነታቸው የሰይጣን ማኅበርተኛ እንደሆነ አድርገው የከሰሱትን ሃይማኖታዊ መሪዎች በፍቅር ርኅራኄ ተመልክቶአቸዋል (ማቴ. 12:24)። ሕዝቡ ሊያስሩት በመጡ ጊዜ የሰማይ ሠራዊትን ሊጠራ ሲችል፤ ለጠላቶቹ እጁን ሰጥቷል። ከዚያም ለእነዚያው ጠላቶቹ ሞቶላቸዋል! «ነፍሱን ስለ ወዳጆቹ ከመስጠት ይልቅ ከዚህ የሚበልጥ ፍቅር ለማንም የለውም» (ዮሐ. 15:13)። ይሁንና፤ ኢየሱስ የሞተው ለወዳጆቹ ብቻ ሳይሆን ለጠላቶቹም ጭምር ነበር። ሲሰቅሉት ሳለ እንኳ ጸልዮላቸዋል፤ «አባት ሆይ፤ የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» ብሎአል።

ኢየሱስ በሕይወቱ፤ በትምህርቶቹና በሞቱ ሳይቀር «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» ለሚለው ለዚህ አዲስ ትእዛዝ ፍጹም ምሳሌ ነው። ትእዛዙን «አዲስ» ለማድረግ የሚረዳውም ይኼው ነው። ምክንያቱም፤ በክርስቶስ እግዚአብሔር ፍቅር ነው ለሚለው አሮጌ እውነታ አዲስ ማብራሪያ ማግኘታችንና የፍቅር ሕይወት የደስታና የድል ሕይወት እንደሆነ መረዳታችን ነው።

በክርስቶስ ሕይወት የነበረው ነገር በእያንዳንዱ አማኝም ሕይወት ሊኖር ይገባል። «እርሱ እንዳለ እኛ ደግሞ እንዲሁ በዚህ ዓለም ነንና» (1ኛ ዮሐ. 4:17)። አማኝ የክርስትናን የፍቅር ሕይወት መኖር አለበት፤ ምክንያቱም «ጨለማው ያልፋልና እውነተኛውም ብርሃን አሁን ይበራል» (2:8)። ይህ በብርሃን ስለ መመላለስ የተሰጠውን አጽንኦት (ምዕ. 1) ያስታውሰናል። ሁለት የሕይወት መንገዶች በተነጻጻሪነት ቀርበዋል፤ ይኸውም በብርሃን የሚመላለሱ ፍቅርን ሲያደርጉ፤ በጨለማ የሚመላለሱ ጥላቻን እንደሚለማመዱ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን እውነት በተደጋጋሚ ያቀርባል።

«ጨለማው ያልፋል!» ብርሃኑ ግን ገና በዓለም ሁሉ አላበራም፤ ይህም ቀርቶ የአማኝን የሕይወት ክፍሎች ሁሉ እንኳ ገና ሙሉ

ለሙሉ አልተቆጣጠረም። ክርስቶስ በተወለደ ጊዜ «ከላይ የመጣ ብርሃን» ዓለምን ጎብኝቷል (ሉቃስ 1:78)። ይህም «የማለዳ ፀሐይ ጮራ» እንደ ማለት ነው። የክርስቶስ ልደት ለሰው ልጅ የአዲስ ቀን ጀማሪ ነበር! በሰዎች ፊት ሲኖር፤ ሲያስተምራቸውና ሲያገለግላቸው የሕይወትንና የፍቅርን ብርሃን አንጸባርቋል። «በጨለማ የተቀመጠው ሕዝብ ታላቅ ብርሃን አየ፤ በሞት አገርና ጥላ ለተቀመጡትም ብርሃን ወጣላቸው» (ማቴ. 4:16)።

ስለሆነም፤ በዚህ ዓለም በጨለማና በብርሃን ኃይላት መካከል ግጭት አለ። «ብርሃንም በጨለማ ይበራል፤ ጨለማም አላሸነፈውም» (ዮሐ. 1:5)። ሰይጣን የጨለማ ገዥ በመሆኑ፤ ውሸትንና ጥላቻን በመመሪያነት በመጠቀም የክፋት መንግሥቱን ያስፋፋል። ክርስቶስ ግን የጽድቅ ፀሐይ ነውና (ሚልክ. 4:2)፤ እውነትንና ፍቅርን በመሣሪያነት በመጠቀም መንግሥቱን ይዘረጋል።

ዛሬ የክርስቶስና የሰይጣን መንግሥታት በግጭት ላይ ናቸው፤ «የጸድቃን መንገድ ግን እንደ ንጋት ብርሃን ነው፤ ሙሉ ቀን እስኪሆንም ድረስ እየተጨመረ ይበራል» (ምሳ. 4:18)። ጨለማው ቀስ በቀስ እያለፈ ሲሄድ፤ እውነተኛው ብርሃን ግን በልባችን ውስጥ ይበልጥ እያበራ ይመጣል።

ኢየሱስ ክርስቶስ ለክርስቲያኖች የፍቅር መመዘኛ ነው። «እንደ ወደድሻችሁ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ አዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ» ብሎናል (ዮሐ. 13:34)። ይህንኑም፤ «እኔ እንደወደድሻችሁ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ ትእዛዜ ይህች ናት» ሲል ይደግመዋል (15:12)። የክርስትና ፍቅራችንን በሌላ ክርስቲያን ፍቅር ልንለካ አይገባም (ይህንን ስናደርግ ብዙውን ጊዜ ከምሳሌነት ይልቅ ማመኘኛነት የሚጎላበት ሕይወት ያለውን ሰው እንመርጣለን)፤ ፍቅራችንን ልንለካ የሚገባን ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር አኳያ ነው። በክርስቶስ ተፈጽሞ ስናየው አሮጌው ትእዛዝ «አዲስ» ይሆናል።

ስለሆነም፤ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ትእዛዝ በአጽንኦትም ሆነ በምሳሌነት አዲስ ነው። ሌላም አዲስ የሚሆንበት ሦስተኛ መንገድ አለው፡-

### 3. በተሞክሮ አዲስ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:9-11)።

ምንባባችን የብርሃንንና የጨለማን ማብራሪያ መስጠቱን ይቀጥላል። አንድ ክርስቲያን በብርሃን የሚመላለስና ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት የሚያደርግ ከሆነ፤ በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ከሌሎችም ወገኖች

ጋር ጎብረት ይኖረዋል። ፍቅር ከብርሃን ጋር ዝምድና እንዳለው እንዲሁም ጥላቻ ከጨለማ ጋር ይዛመዳል።

በክርስትና ፍቅር መመላለሱ ስለ ክርስትና ፍቅር የመነጋገርን ያህል ቀላል አይደለም። የዚህ ዓይነቱ ፍቅር የቃላት ልውውጥ ጉዳይ ብቻ አይደለም (ቁጥር 9)። ለአንድ ክርስቲያን ሌላውን አማኝ እየጠላ ሳለ ወንድሞችን እንደሚወድ መናገር (ወይም መዘመር) ውሸተኛ ያደርገዋል። በሌላ አባባል፡ ከአባት ጋር ጎብረት እያደረጉ በተመሳሳይ ጊዜ ከሌላ ክርስቲያን ጋር ጎብረት አለማድረግ የማይቻል ነገር ነው፤ ይህም የማይታበል እውነት ነው።

እግዚአብሔር የአማኞች ጎብረት የሆነችውን አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ከመሠረተባቸው ምክንያቶች አንዱ ይኼ ነው። «ብቸኛ ክርስቲያን ልትሆን አትችልም»። ከእግዚአብሔር ሕዝቦች ጋር ጎብረት የማያደርግ ክርስቲያን ሙሉና አዳጊ የክርስትና ሕይወት ሊኖር አይችልም። የክርስትና ሕይወት ሁለት ግንኙነቶች አሉት፤ እነዚህም ወደ ላይ ከእግዚአብሔር ጋር የሚደረግ ግንኙነትና ወደ ጎን ከሰዎች ጋር የሚደረግ ግንኙነት ናቸው። በመሆኑም፡ እግዚአብሔር ያጣመረውን ሰው ሊለየው አይገባም! እነዚህ ሁለቱም ግንኙነቶች እያንዳንዳቸው ፍቅርን የሚያጎሉ መሆን አለባቸው።

ኢየሱስ በተራራው ስብከቱ ስለዚህ ጉዳይ ይናገራል (ከማቴ. 5:21-26 ጋር አወዳድር)። ከወንድሙ ጋር ሊያስተካክል የሚገባው ሙግት እስካለው ድረስ ማንኛውም አማኝ በመሠዊያው ላይ የሚያቀርበው ስጦታ ዋጋ አልነበረውም። ኢየሱስ አምላኪው በወንድሙ ላይ የያዘው ነገር ካለው እንደማይልና ዳሩ ግን ወንድሙ ከአምላኪው ላይ የያዘው ነገር ካለው እንደሚል ልብ በል። በአጭሩ አንድ ሰው ቢያስቀይመን እንኳ ያስቀየመን ሰው ወደ እኛ እስኪመጣ ድረስ መጠበቅ የለብንም ማለት ነው። ይልቅም ወደ ሰውዬው መሄድ አለብን። ይህንን ካላደረግን፡ ኢየሱስ የመጨረሻዋን ሣንቲም ለመክፈል ወደምንገደድበት የመንፈሳዊ ፍርድ ወህኒ ቤት እንደምንገባ ያስጠነቅቀናል (ማቴ. 18:21-35)። በሌላ አባባል፡ ይቅር የማይልና የማያፈቅር መንፈስ ካለን ይበልጥ የምንጎዳው ራሳችንን ነው ማለት ነው።

«በመናገር» እና «በማድረግ» መካከል ያለውን ንጽጽር ከዚህ በፊት ተመልክተነዋል (1ኛ ዮሐ. 1:6፤ 8፤ 10፤ 2:4 እና 6)። በ«ቃላት» ክርስትና መኖሩ ቀላል ነው፤ ይኸውም ትክክለኛ መዝሙሮችን መዘመር፤ ትክክለኛ ቃላት መጠቀም፤ ትክክለኛ ጸሎት ማድረስና በዚህ ሁሉ «መንፈሳውያን ነን» ብሎ ራስን ማታለል ነው።

በተጨማሪም፡ ይህ ስሕተት ኢየሱስ በተራራ ላይ ስብከቱ ካስተማረው ነገር ጋር ይዛመዳል (ማቴ. 5:33-37)። የምንናገረው የባሕርያችን እውነተኛ መገለጫ ሊሆን ይገባል። የምንናገረውን ለማጽናት ተጨማሪ ቃላትን («መሀላ») መጠቀም የለብንም፤ «አዎን» ከሆነ «አዎን» «አይደለም»ም ከሆነ «አይደለም» ልንል ይገባል። ስለሆነም፡ በብርሃን እንደምንመላለስ የምንናገር ከሆነ ወንድሞችን በመውደድ እናረጋግጣለን። ብዙ ክርስቲያኖች ተቀባይነት ለማግኘትና ለመፈቀር ከፍተኛ ፍላጎት አላቸው።

በስፋት ከሚሰነዘረው አላብ ባሻገር የክርስትና ፍቅር «ዕውር» አይደለም። በእውነተኛ የክርስትና ፍቅር መኖር ስንጀምር ሕይወት ይበልጥ እየፈካ ሲሄድ እናያለን። ጥላቻ ሕይወታችንን ያጨማል! እውነተኛ የክርስትና ፍቅር ከልባችን ሲፈልቅ፡ ለመንፈሳዊ ነገሮች የበለጠ ግንዛቤ ይኖረናል። ሐዋርያው ጳውሎስ፡ «የሚሻለውን ነገር ፈትናችሁ ትወዱ ዘንድ፡ ፍቅራችሁ በእውቀትና በማስተዋል ሁሉ ከፊት ይልቅ እያደገ እንዲበዛ» እያለ የሚጻልየው ለዚህ ነው (ፊልጵ. 1:9-10)። ወንድሙን የሚወድ ክርስቲያን ይበልጥ አጥርቶ የሚያይ ክርስቲያን ነው።

እንደ መጽሐፈ አስቴር የጭፍን ጥላቻን ኃይል የሚያብራራ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል የለም። በዚያ ውስጥ የተመዘገቡ ከስተቶች የተፈጸሙት ከምርኮ በኋላ ብዙ አይሁዶች ይኖሩበት በነበረው በፋርስ ነው። ከንጉሡ ቁልፍ ሰዎች አንዱ የነበረው ሐማ ለአይሁዶች ከፍተኛ ጥላቻ ነበረው። ይህንን ቁጣውን የሚያበርድበት ብቸኛ መንገድ አይሁዶች በሙሉ ሲደመሰሱ በማየት ነበር። በከፉ ጨለማ ሙሉ ለሙሉ ስለ ታወረ፡ አይሁዶች እንደሚያሸንፉትና እርሱ ራሱ እንደሚጠፋ ለማየት አልቻለም ነበር።

ዛሬም ጥላቻ ሰዎችን እያሳወረ ነው።

የክርስትና ፍቅር በቤተ ክርስቲያን አምልኮ ጊዜ ብቻ የምንገልጸው አላፊ ስሜታዊ ነጻብራቅ አይደለም። የክርስትና ፍቅር ተግባራዊ ነገር ነው፤ በዕለታዊ የሕይወት ጉዳዮች ላይ ይገለጻል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ «እርስ በርስ» የሚሉትን ዓረፍተ ነገሮች ተመልከትና እርስ በርስ መዋደድ ምን ያህል ተግባራዊ እንደሆነ ተረዳ። ከዚህ በታች ጥቂቶቹ የቀረቡ ሊሆን፡ ከ20 የሚበልጡ እንደዚህ ዓይነት ዓረፍተ ነገሮች አሉ፡-

እርስ በርሳችሁ እግራችሁን ትተጣጠቡ ዘንድ... (ዮሐ. 13:14)።

እርስ በርሳቸሁ ተዋደዱ (ሮሜ 12:10)።

እርስ በርሳችሁ በአንድ አሳብ ተስማሙ (ሮሜ 12:16)።

እርስ በርሳችን አንፈራረድ (ሮሜ 14:13)

እርስ በርሳችሁ ተቀባበሉ (ሮሜ 15:7)

እርስ በርሳችሁ... ልትገሠጹ... (ሮሜ 15:14)

አንዱ ሌላውን ያንጸው (1ኛ ተሰ. 5:11)።

እያንዳንዱ የአንዱን ሽክም ይሸከም (ገላ. 6:2)።

እርስ በርሳችሁ በኃጢአታችሁ ተናዘዙ (ያዕ. 5:16)።

እርስ በርሳችሁ እንግድነትን ተቀባበሉ (1ኛ ጴጥ. 4:9)።

በአጭሩ፥ ሌሎች ክርስቲያኖችን መውደድ ማለት እግዚአብሔር በሚያስተናግዳቸው መንገድ ማስተናገድ ማለት ነው፤ እኛንም እግዚአብሔር በሚያስተናግደን መንገድ ማስተናገድ ነው። ራሱን በተግባርና በአመለካከት የማይገልጽ የክርስትና ፍቅር የውሸት ማታለያ ነው (1ኛ ቆሮ. 13:4-7ን ተመልከት)።

ወንድሞችን የማይወድ አማኝ ምን ይገጥመዋል? ቀደም ብለን የመጀመሪያው አሳዛኝ ውጤት ምን እንደሆነ ተመልክተናል፤ ይኸውም፡ ምንም እንኳን ምናልባትም በብርሃን እንዳለ ሊያስብ ቢችልም በጨለማ ውስጥ እንደሚኖር ነው (1ኛ ዮሐ. 2:9)። አያለሁ ብሎ ሊያስብ ቢችልም፤ በጥላቻ ጽልመት ውስጥ ይዳክራል። በክርስቲያን ቡድኖች ውስጥ ችግር የሚፈጥረው የዚህ ዓይነቱ ሰው ነው። በጣም አነስተኛ መንፈሳዊ ግንዛቤ ያለው ሕፃን ሆኖ ሳለ፤ ራሱን ከፍተኛ መረዳት እንዳለው «መንፈሳዊ ጀግና» አድርጎ ይቆጥረዋል። ምንም በታማኝነት መጽሐፍ ቅዱስ ሊያነብና በትጋት ሊጻልይ ቢችልም፤ በልቡ ውስጥ ጥላቻ ካለ ኑሮውም የውሸት ነው።

ሁለተኛው አሳዛኝ ውጤት ደግሞ እንዲህ ዓይነት አማኝ የማሰናከያ ምክንያት መሆኑ ነው (ቁጥር 10)። ፍቅር የሌለው አማኝ ራሱን መጉዳቱ ክፉ ሆኖ ሳለ (ቁጥር 9)፤ ሌሎችን መጉዳት ቢጀምር ደግሞ ጉዳዩ እጅግ አሳሳቢ ይሆናል። በጨለማ ውስጥ መመላለሱ አደገኛ ነው። እንዲሁም በመንገዱ ላይ የሚያሰናክሉ እንቅፋቶች እያሉ በጨለማ ውስጥ መመላለሱ የከፋ ነው። ፍቅር የሌለው አማኝ ራሱን ከማሰናከሉም በላይ ሌሎችም እንዲሰናክሉ ምክንያት ይሆናል።

በአንድ ምሽት ጨለማ ያጠላበትን ቁልቁለት የሚወርድ ሰውዬ ብልጭ ድርግም የሚል ብርሃን ወደ እርሱ ሲመጣ ተመለከተ። በዚህም ጊዜ ባትሪውን የያዘው ሰው በሽተኛ ወይም የሰከረ ሰው ይሆናል ሲል

አሰበ፤ እየቀረበ ሲመጣ ግን አንድ ዕውር ሰው ነጭ ባትሪ ይዞ ሲመጣ ተመለከተ።

«ላያይ ነገር ዓይነ-ሰውር ሰው ለምን ባትሪውን ይይዛል?» ሲል ተደነቀና ሊጠይቀው ወሰነ።

ዓይነ-ሰውሩም ፈገግ ብሎ፡ «ባትሪውን የምይዘው ለማየት ብዬ ሳይሆን ሌሎች እንዲያዩኝ ብዬ ነው። ዓይነ-ሰውርነቴን ላስወግድ ባልችልም ማሰናከያ ከመሆን ልቆጠብ እችላለሁ» ሲል መለሰ።

ሌሎች ክርስቲያኖች እንዳይሰናከሉ ለመርዳት ከሁሉም የሚሻለው መንገድ እነርሱን መውደድ ነው። ፍቅር የመሸጋገሪያ ድልድዮች ሲያደርገን፣ ጥላቻ (ወይም እንደ ቅንዓትና ከፋት ያለው ዝሪያ ሁሉ) የማሰናከያ ዓለቶች ያደርጉናል። ክርስቲያኖች በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ፍቅርን ቢለማመዱ መልካም ነው፤ አለዚያ ግን ሁልጊዜም ችግሮችና መከፋፈል ይኖራሉ። አንዳችን ሌላውን ወደ ላይ ከፍ እንደማድረግ ታች የምንጥል ከሆነ፣ ከቶውንም ደስተኛ መንፈሳዊ ቤተሰብ ልንሆን አንችልም።

ለምሳሌ፡ ይህንን መመሪያ ብዙ ጊዜ በማያግባቡት «አከራካሪ ነገሮች» ላይ ልትጠቀም ትችላለህ (ሮሜ 14:15)። መቼም አማኞች የተሰባሰቡት ከተለያዩ ዳራዎች ነውና ሁልጊዜም ሊሰማሙ አይችሉም። በጳውሎስ ዘመን፣ እንደ አመጋገብና የበዓል ቀናት ባሉት ጉዳዮች ላይ በአሳብ ተለያይተዋል። አንደኛው ቡድን ለጣዖት የተሠዋን ምግብ መብላት መንፈሳዊ አለመሆን ነው ሲል፣ ሌላው ቡድን በሰንበት ቀን ምንም ነገር ሳይሠሩ ማክበርን ፈልጓል። ለችግሩ የተለያዩ ገጽታዎች ቢኖሩም፣ ለመፍትሔው መሠረታዊ ቁም ነገር፣ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ነው። ጳውሎስ እንዲህ ይላል፡- «እርስ በርሳችን አንፈራረድ፤ ይልቁን ግን ለወንድም እንቅፋትን ወይም ማሰናከያን ማንም እንዳያኖርበት ይህን ቁረጡ... ወንድምህንም በመብል ምክንያት የምታሳዝን ከሆንህ እንግዲህ በፍቅር አልተመላለስህም» (ሮሜ 14:13፣ 15)።

ሦስተኛው የጥላቻ አሳዛኝ ውጤት የአማኙን መንፈሳዊ ዕድገት መግታቱ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:11)። በጨለማ ውስጥ የሚመላለስ ዓይነ-ሰውር ከቶውንም መንገዱን ሊያውቅ አይችልም። ለመንፈሳዊ ዕድገት የሚመች ብቸኛው ድባብ የፍቅር መንፈሳዊ ብርሃን ነው። የፀሐይ ብርሃን ለፍራፍሬና ለአበቦች እንደሚያስፈልግ ሁሉ፣ የእግዚአብሔርም ሕዝብ እንዲያድጉ ከተፈለገ ፍቅር ያስፈልጋቸዋል።

«እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ትእዛዝ በዕለት ተዕለት ልምምዳችን አዲስ ይሆንልናል። በአጽንኦት አዲስ መሆኑን ተረድቶ፤ «አዎን፤ ፍቅር አስፈላጊ ነው!» ማለቱ ብቻ አይበቃንም። እንዲሁም፤ የእግዚአብሔር ፍቅር በኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌነት ሲቀርብ መመልከቱ ብቻ አይበቃንም። በራሳችን የሕይወት ልምምድ ይህንኑ ፍቅር ማወቅ አለብን። የእግዚአብሔርን ፍቅር በዕለታዊ ሕይወታችን ስንለማመድ «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለው ጥንታዊ ትእዛዝ አዲስ ይሆናል።

እስካሁን ከቁጥር 9-11 ያለውን ክፍል አሉታዊ ጎኖች አይተናል። አሁን እስኪ አዎንታዊ ገጽታውን እንመልከት። በክርስትና ፍቅር ስንመላለስ የሚከሰቱ ወርቃማ ውጤቶች ምን ይሆኑ?

ከሁሉም በፊት፤ በብርሃኑ እንመላለሳለን፤ ከእግዚአብሔርና ከክርስቲያን ወንድሞቻችን ጋር በኅብረት እንኖራለን።

ሁለተኛ፤ ከመሰናከልም ሆነ ለሌሎች የማሰናከያ ዓለት ከመሆን እንተርፋለን።

ሦስተኛ፤ መንፈሳዊ ሕይወታችን ሲጎለብት፤ ክርስቶስን ወደ መምሰል እናድጋለን።

በዚህ ነጥብ ላይ በአስጸያፊዎቹ «የሥጋ ሥራዎች» (ገላ. 5:19-21) እና በውቡ የመንፈስ ፍሬ ማለትም ፍቅር፤ ደስታ፤ ሰላም፤ ትዕማሥት፤ ገርነት፤ በጎነት፤ ታማኝነት፤ የውሃትና ራስን መግዛት መካከል ስላለው ንጽጽር ማሰብ አለብን (ቁጥር 22-23)።

በብርሃን በምንመላለስበት ጊዜ፤ «የቃሉ ዘር» (ሉቃስ 8:11) ሥር በመስደድ ፍሬ ሊያፈራ ይችላል። መንፈስ ቅዱስ የሚያፈራው የመጀመሪያው እንቡጥ ፍቅር ነው!

ይሁንና፤ ፍቅር ለብቻው አይኖርም እናም ፍቅር ደስታን ያፈራል! ጥላቻ አንድን ሰው ሲያሠቃይ ፍቅር ግን በደስታ እንዲጥለቀለቅ ያደርገዋል።

ጋብቻቸው ባፍጢሙ ሊደፋ የተቃረበባቸው ባለትዳሮች መጋቢውን ሊያማከሩ መጡ። አቶ ባል ተስፋ መቁረጥን በሚያስተጋባ ድምፁ፤ «ሁለታችንም የዳንን ክርስቲያኖች ነን፤ ግን ሁለታችንም ደስተኞች አይደለንም። በቤታችን ውስጥ ደስታ የሚባል ነገር የለም» አለ። መጋቢው ሲያነጋግራቸውና እነርሱም መጽሐፍ ቅዱስ የሚለውን አሳብ ሲፈልጉ ሳለ አንድ ሐቅ ብቅ አለ፤ ባልና ሚስት ሁለቱም ጥቃቅን

በደሎችን ይቆጥሩ ነበር። እያንዳንዳቸው ሌላው ያደረጋትን ቅንጣት ነገር በማስታወስ ሲጣሉ ቆይተዋል!

መጋቢው «ሁለታችሁ በርግጥ ከልብ የምትዋደዱ ከሆናችሁ እነዚህን ጉዳቶች በልባችሁ አትይዙም ነበር። ጥላቻ በልባችን ውስጥ እንደተመረዘ ቁስል ይሆንና ሁለመናችንን ይበክሳል» ሲል ተናገረ።

ከዚያም፡ «ፍቅር በደልን አይቆጥርም» (1ኛ ቆሮ. 13:5) የሚለውን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል አነበበና ገለጸውን ቀጠለ። «ይህም ማለት ፍቅር ሌሎች በእኛ ላይ ያደረሱትን በደል አይቆጥርም ማለት ነው። አንድን ሰው በእውነተኛ ልብ በምንወድበት ጊዜ ፍቅራችን ኃጢአታቸውን በመሸፈን የሚያስከትሉብንን ቁስል ለመፈወስ ይረዳናል። በማያያዝም «ፍቅር የኃጢአትን ብዛት ይሸፍናልና ከሁሉ በፊት እርስ በርሳችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ» የሚለውን ክፍል አነበበ (1ኛ ጴጥ. 4:8)።

ከመሄዳቸውም በፊት እንዲህ ሲል መከራቸው፤ «ካሁን በኋላ የሚያቆስሉኝሁን ነገሮች ከማስታወስ ይልቅ የሚያስደስቱኝሁን ነገሮች አስታውሱ። ይቅር የማይል መንፈስ ሁልጊዜም መርዝን ያረባል፤ ዳሩ ግን ከሁሉም የሚሻለውን የሚመለከትና የሚያስታውስ አፍቃሪ መንፈስ ሁልጊዜም ጤንነትን ያስከትላል።»

«የመንፈስ ፍሬ» ፍቅርና ደስታ በመሆኑ፤ በፍቅር የሚመላለስ ክርስቲያን ሁልጊዜም አንድን አዲስ ደስታ ይለማመዳል። «ፍቅር» እና «ደስታ»ን ስናቀላቅል «ሰላም»ን እናገኛለን፤ ሰላምም በበኩሉ «ትዕግሥት»ን ለማግኘት ያግዛል። በሌላ አባባል፡ በብርሃን መመላለስ ማለትም በፍቅር መመላለስ የክርስትና ዕድገት ምሥጢር ነው፤ ይህም ሁልጊዜም ለማለት ይቻላል የሚጀምረው በፍቅር ነው።

በራሳችን ጥረት የክርስትና ፍቅር ልናመነጭ እንደማንችል ልንረዳ ይገባል። በተፈጥሮአችን ራስ ወዳዶችና በጥላቻ የተያዘን ነን። የእግዚአብሔር መንፈስ ልባችንን በፍቅር ሲሞላው ብቻ ነው እኛም በምላሹ እርስ በርሳችን ልንዋደድ የምንችለው። «በተሰጠንም በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለ ፈሰሰ ተስፋ አያላፍርም» (ሮሜ 5:5)። «እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ» የሚለውን ትእዛዝ ወደ አዲስና አስደሳች ዕለታዊ ልምምድ የሚቀይረው የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። በብርሃን ብንመላለስ የእግዚአብሔር መንፈስ ፍቅርን ያፈራልናል። በጨለማ ብንመላለስ የነበረው የራስ-ወዳድነት መንፈስ ጥላቻን ያፈራብናል።

የክርስትና ሕይወት ማለትም እውነተኛው ሕይወት «የጥንታዊና የአዲስ ነገር» ውብ ጥምረት ነው። መንፈስ ቅዱስ «የጥንት ነገሮች»ን ወስዶ በልምምዳችን ውስጥ «አዳዲስ ነገሮች» ያደርጋቸዋል። አንተ ማለብህን ብታቆምም መንፈስ ቅዱስ አያረጅም! እርሱ ሁልጊዜም ወጣት ነው! ከምእተ-ዓመታት በፊት ኢየሱስ በዚህች ምድር በነበረ፣ ባስተማረ፣ በሞተና በተነሣ ጊዜ የነበረውና አሁንም ያለው እርሱ ብቻ ነው። «የጥንቱን እውነት» ወስዶ በአሁኑ ጊዜ በዕለታዊ ገጠመኞችን አዲስ ሊያደርግ የሚችለው እርሱ ነው።

በተቀረው የዮሐንስ መልእክት ውስጥ ሌሎችም አስደሳች እውነቶች አሉ፤ ይሁንና፣ በዚህ የፍቅር ጉዳይ ላይ ሳንታዘዝ ብንቀር የተቀረው ደብዳቤ «ጨለማ» ሊሆንብን ይችላል። በዚህ ጊዜ ልናደርግ የምንችለው ከሁሉም የተሻለ ነገር በወንድማችን ላይ የያዝነው ቂም እንዳለ፣ ወይም ሌላ ሰው በእኛ ላይ ቂም እንዳለው መመርመር ነው። እውነተኛ የሆነ ሕይወት የታማኝነት ሕይወት ነው፤ ይህም የተግባር እንጂ የባዶ ቃላት ጥርቅም አይደለም። ይህ በክርስቶስ የሆነ የንቁ ፍቅር ሕይወት ነው ማለትም ይቅርታ፣ ቸርነት፣ ትዕግሥት የሚገኙበት። እንዲሁም ደግሞ ደስታ፣ ሰላምና ድል ማለት ነው።

የፍቅር ሕይወት እውነተኛ ሕይወት በመሆኑ ብቸኛው ሕይወት ነው!